

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

ပုညောင် အမျိုးမျိုး အနွယ်

တတိယအကြိမ်

ရက်ရက်စက်စက် မိုး

ပုညခင်

*

ဒုတိယအကြိမ် အမှာစာ

*

မိန်းမသားတိုင်းတွင် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုတော့ ရှိတတ်ကြသည်။ ထို
မျှော်လင့်ချက်မှာ ကိုယ်ချစ်သောသူနှင့် တင့်တောင့်တင့်တယ်
မင်္ဂလာဆောင်လိုခြင်း ဖြစ်သည်။ တချို့က ကိုယ့်ဘဝနှင့် ထိုက်တန်သမျှကို
သာ လိုချင်သည်။ တချို့ကျတော့ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေ ကြီးကျယ်
တတ်သည်။ ကိုယ့်ဘဝကို လက်ရှိအခြေအနေထက် ပိုမိုမြင့်မားအောင် စွမ်း
ဆောင်ပေးမည့် ယောက်ျားမျိုးကိုလည်း စိတ်ကူး မျှော်လင့်တတ်ကြသည်။
တချို့က မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာသည်။ တချို့က မျှော်လင့်တာနှင့်
ကွဲပြားခြားနားသော ဘဝမျိုးကို ရသည်။ မိန်းမသားတိုင်း၏ တူညီသော
ဆန္ဒတစ်ခုကတော့ ကိုယ်ချစ်သောသူနှင့် ကိုယ်လိုချင်သောဘဝကို ဖန်တီး
ပေးမည့်သူ ထပ်တူ ကျလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် မိန်းမသားတိုင်းတော့
အဲဒီလောက် ကံမကောင်းတတ်ကြပါ။ အလွန်ကံကောင်းပြီး အလွန်
အရည်အချင်းရှိသော မိန်းကလေးများကတော့ ကိုယ်လိုချင်သော ဘဝမျိုး
ကိုရဖို့ ကိုယ့်ဘာသာ စွမ်းဆောင်နိုင်ကြသလို ကိုယ့်လို စွမ်းဆောင်ရည်ရှိပြီး
ကိုယ့်ကို ချစ်မြတ်နိုးသော၊ ကိုယ်ကလည်း ချစ်မြတ်နိုးသော ချစ်သူ
အိမ်ထောင်ဖက်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ရတတ် ပါသည်။

အလွန် ကံမကောင်းသော မိန်းကလေးများကတော့ ကိုယ့်ဘဝတက်လမ်းကို ရှာဖွေရင်း မှားယွင်းသောလမ်းကို လျှောက်မိတတ်ကြသည်။ တချို့က အမှားလမ်းကို တမင်ရွေးကာ လျှောက်သည်။ တချို့က မတော်တဆလမ်းမှားပြီး လျှောက်မိသွားကြသည်။ ကံဆိုတာ အလုပ်ဟု ဆိုလျှင် ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကြောင့် ကိုယ်လုပ်မိတာနှင့် ထိုက်တန်သော ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးကို ပြန်လည် ရရှိသည်ဟုလည်း ဆိုလို့ရပေသည်။

အိမ်ထောင်ရေးအတွက် များစွာ မျှော်လင့်တတ်ကြသော မိန်းမသားတို့၏ အတွင်းစိတ်ကို အခြေခံ၍ ဤဝတ္ထုကို ကျွန်မ ဖန်တီး ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။ ဤဝတ္ထုကို ၂၀၁၃ ခုနှစ်က ပ-ဒု နှစ်အုပ် ခွဲကာ ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ယခုတစ်အုပ်တည်း ပေါင်းစည်း၍ ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က အရေးအသားသည် ယခုအရေးအသားနှင့် ကွာခြားကောင်း ကွာခြားမည် ဖြစ်သော်လည်း စာပေရေးသားခြင်း အပေါ် ထားရှိသည့် စိတ်စေတနာ၊ ခံယူချက်နှင့် ခံစားချက်တို့ အတူတူပင် ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ ကျွန်မ အသေအချာ ပြောရဲပါသည်။

ဤဝတ္ထုမှ ရသခံစားမှုနှင့်အတူ အသိတစ်စုံတစ်ရာ ရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မ
ရေးဖွဲ့ရကျိုး နပ်ပါပြီ
မေတ္တာဖြင့် ..
ပုညခင်

တတိယအကြိမ် အမှာစာ

*

ကျွန်မအတွက်တော့ "အမှာစာ" ဆိုသည်မှာ စာဖတ်သူများကို "အချိန်အခါသင့် နှုတ်ဆက်ခြင်း" ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ကျွန်မငယ်စဉ်က ဝတ္ထုဖတ်သည့်အခါ ဝတ္ထုရှေ့ဆုံးမှာ စာရေးသူ၏ အမှာစာကလေး ပါလာလျှင် သိပ်ကို သဘောကျခဲ့ရပါသည်။ စာရေးသူက ကိုယ့်ကို စကားလှမ်းပြောသည် ဟုလည်း ခံစားရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ စာရေးသောအခါ အမှာစာကလေးတွေ ထည့်၍ ရေးချင်မိသည်။ သို့သော် ငယ်စဉ်အခါ အချစ်ဝတ္ထုကလေးတွေ တစ်လတစ်အုပ်၊ နှစ်လတစ်အုပ် ဆိုသလို ထွက်ခဲ့စဉ်ကတော့ အမှာစာ ပုံမှန်မရေးဖြစ်ခဲ့။ စာရေးသက် နုချိန်မို့ ရေးရမှာလည်း မဝံ့ရဲသလို ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အချစ်ဝတ္ထုလေးတွေ များတာမို့ အမှာစာ ရေးလောက်စရာ အကြောင်းရယ်လို့လည်း သိပ်မရှိခဲ့ပါ။

အမှာစာနှင့် ပတ်သက်၍ စာဖတ်သူများမှာလည်း ခံစားချက်အမျိုးမျိုး ရှိမည် ထင်ပါသည်။ တချို့က ကျွန်မလိုပဲ အမှာစာပါတာကို ကြိုက်သည်။ စာရေးသူက ဘယ်လို ခံစားချက်ကြောင့်၊ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့် ဒီဝတ္ထုကို ရေးဖြစ်သလဲဆိုတာကို အမှာစာထဲမှာ စူးစမ်းချင်သည်။ တချို့ကတော့ အမှာစာကို ကြိုမဖတ်ချင်ဘဲ ဝတ္ထုရသကိုသာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားချင်ကြပါသည်။

‘အမှာစာ’ ဟူသော စကားလုံးကို ကျွန်မငယ်စဉ်ကပင် ရင်းနှီးခဲ့သောကြောင့် စွဲမြဲစွာ သုံးဖြစ်သော်လည်း တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရသော် စာရေးသူက စာဖတ်သူကို ပြောသည့် "အမှတ်တရ စကား" ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ "အချိန်အခါသင့် နှုတ်ဆက်ခြင်း" လည်းဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုနှင့်ပတ်သက်၍ ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ် ကတည်းကပင် ပြောချင်တာများကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ စာအုပ်နှင့်

ပတ်သက်၍တော့ ထူးထူးထွေထွေ ပြောစရာ မရှိတော့ပါ။ ယခု တတိယ
အကြိမ် ထုတ်ဝေသည့် အချိန်အခါမှာတော့ စာဖတ်သူများကို အချိန်အခါ
သင့် နှုတ်ဆက်ရုံသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းမြေ့ကြပါစေ

မေတ္တာဖြင့်

ပုညခင်

၁၃-၃-၂၀၂၃

(၁)

*

"အညိုရေ ... အညို ...၊ အညို ရှိလား..."

"ဟာ... မိုးခင်"

"ဟဲ့ ... အမယ်လေး အညို၊ အဲဒီလောက် ပျာသွားစရာလားဟဲ့ ..."

"မလာစဖူး လာတာကိုး အဒေါ်ရဲ့... ဟဲ ဟဲ ..."

စည်သူညိုက ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ကို မလာစဖူး အလာထူးသည့် မိုးခင်ခင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း အိမ်ရှေ့သို့ အမောတကော ထွက်ကြိုလိုက်ပါသည်။

"မိုးခင်... နင် ငါ့အိမ်ကို လာလည်တယ်၊ ဟာ... ငါတော့ ထီပေါက်တော့ မှာပဲ၊ လာ လာ အိမ်ပေါ်တက်..."

"ငါ အိမ်လည်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်အိမ်ပေါ်လည်း မတက်ဘူး၊ နင့် အဒေါ်ကို ပြောစရာရှိလို့ လာတာ၊ ခေါ်လိုက်စမ်းပါ၊ နင့်အဒေါ်ကို..."

မိုးခင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အိမ်ဘက်သို့ မေးဆတ်ပြရင်း ခပ်မာမာ ပြောလိုက်တာပင်...။ ဒီအပြော ဒီအမူအရာကို ကြည့်ရတာတော့ အခြေအနေ သိပ်မကောင်း။ တင်းမာလှသော မိုးခင်၏ မျက်နှာလှလှလေး ကို ငေးကြည့်ရင်း စည်သူညိုက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပါသည်။

"ဟဲ့... ခေါ်လိုက်လေ ..."

"နင်... နင် ဘာလုပ်..."

"ခေါ်လိုက်ဆို ခေါ်လိုက်..."

မိုးခင် အသံက ပိုမာလာသည်။ ခါးပေါ် လက်တစ်ဖက် ထောက်၍ ခြေကို ခပ်ကျဲကျဲ ချဲ့ထားကာ ရပ်နေပုံက စိန်ခေါ်နေပုံမျိုး။ မျက်ခုံးထူထူလေး နှစ်ဖက်က နှာခေါင်းရင်းမှာ စိုက်တွန့်လျက် ဘေးနှစ်ဖက်က အပေါ်ဘက်သို့ ကော့ပုံတက်နေသည်။ ပြောင်စင်း ဖြူဖွေးသော အသားအရေပေါ်မှာ ပါးအိုကလေးနှစ်ဖက်နှင့် နှာခေါင်းဖျားကလေးက ပန်းရင့်ရောင် ထနေသည်။ ဘေးခွဲဆံပင် တိုကပ်ကပ်က တစ်ဖက်ခြမ်း စွေစွေအုပ်အုပ်လေးမို့ မျက်လုံးတစ်ဖက်ပေါ်မှာ ဆံပင်စတွေ ခပ်ကျဲကျဲ စင်းအုပ်နေသည်။

ထိုဆံပင်စအောက်က မျက်လွှာပင့် လှန်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတွေဟာ စူးရှ အတင့် ရဲလွန်းသည်။ ထို မာန်စောင်ကြီးသော မျက်ဝန်းတွေက စည်သူညိုကို ကြက်သီး ထသွားစေပါသည်။

"ဟဲ့... ခေါ်လိုက်လို့ ငါပြောနေတယ်လေ ..."

စူးခနဲ အော်လိုက်သော အသံကြောင့် သူက ဆတ်ခနဲ တုန်၍ ပျာယာခတ်သွားကာ...

"အေး... အေးပါ... ခေါ်ပါမယ်၊ အဒေါ်ရေ ဒီမှာ မိုးခင်က အဒေါ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့ ..."

အိမ်ဘက်သို့ လှည့်၍ အော်လိုက်သော စည်သူညိုအသံနှင့်အတူ အဒေါ်က အိမ်တံခါးဝမှာ ရပ်လာပါသည်။

"ဟဲ့... ဘာကိစ္စလဲ"

စည်သူညို အဒေါ် ဒေါ်တင်လေး လှမ်းမေးလိုက်ပုံကလည်း ရောင်းသူဝယ်သူ အသံတူ။ စည်သူညိုတို့ အိမ်က အုတ်လှေကား သုံးထစ်နင်း၍ တက်ရသော ခြေတံရှည် သစ်သားအိမ်လေးပင်။ အိမ်ရှေ့မှာ ခြံစည်းရိုး အကာအရံ ရယ်လို့လည်း မရှိ။ သူတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ ဒီလိုအိမ်မျိုးတွေက အများစု

ဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီ အိမ်ကလေးရှေ့ မြေပြင်ပေါ်မှာ မိုးခင်က ခါးထောက်ရပ်၍ အိမ်ဘက် သို့ စိန်းစိန်းစူးစူးကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ခပ်တိုတိုတင်းတင်း ဝတ်ထား သော အမည်းရောင် ပြောင်လုံချည်စကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် စုဆွဲ မ,ကိုင် ထားသည်။ အနီအကွက်ကျဲကျဲ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည် ခပ်ပွပွရဲ့ အောက်နားစ နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆွဲ၍ ခါးနားမှာချည်ထားသည်။ မိုးခင်ရဲ့ လှပသော ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆက်ကလေးဟာ ထိုသို့ မလှပမတင့်တယ်သော အမူအရာနှင့် မသပ်ရပ်သော အဝတ်အစား အောက်မှာ မှိန်ဖျော့ ပျောက်ဆုံး နေပါသည်။

အဒေါ်က အိမ်တံခါးဝမှာ ရပ်လျက် မိုးခင်လိုပဲ ခါးတစ်ဖက်ထောက်၊ တစ်ဖက်က ထဘီစကိုဆွဲကာ မထီမဲ့မြင် မျက်နှာထားဖြင့် မိုးခင်ကို လှမ်းငုံ့ ကြည့်နေသည်။

"အဒေါ်နဲ့ စာရင်းရှင်းစရာ ရှိလို့ ..."

"ဘာ...၊ အောင်မယ်လေ... ညည်းကများ၊ အညို နင့်ဟာမ နင် ကြည့်ပြော စမ်း၊ ဒါ ဘာအချိုးလဲ..."

"မိုးခင်... မိုးခင်... စိတ်ကို လျှော့"

"မလျှော့နိုင်ဘူး"

မိုးခင်က စည်သူညို့ မျက်နှာကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ စူးခနဲ အော် လိုက်ပါသည်။ သူက လန့်ဖျပ်ကာ နှုတ်ပိတ်သွားလျှင် ..

"နင် ဘာမှမသိဘဲ ဝင်မပြောနဲ့၊ ဒီကိစ္စက နင့်အဒေါ်နဲ့ ငါ ရှင်းရမယ့် ကိစ္စ ဟဲ့၊ နင့်ပါးစပ်ကိုသာ ပိတ်ထား၊ ဘာဆိုဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့ ... ကြားလား"

"ဟေ့... မိုးခင် ညည်းနဲ့ ငါ့ကြားမှာ ဘာကိစ္စမှ ရှင်းစရာ မရှိဘူး၊ ညည်း ငါ့

အိမ်ရှေ့မှာ အဲဒီရုပ် အဲဒီအသံနဲ့ လာရပ်မနေနဲ့၊ ကျက်သရေ တုံးတယ် ဟေ့..."

"အဒေါ်... အဒေါ်ရယ် ကျက်သရေတုံးတယ်တို့ ဘာတို့တော့ မပြောပါနဲ့၊ တိုးတိုးသက်သာ ပြောပါဗျာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ကြားရင် ရှက်စရာကြီးပါ"

"နင့်ဟာမလို အပျိုအရွယ်လေးကမှ မရှက်ရင် ငါလို အိုကြီးအိုမက ရှက် စရာလား အညိုရဲ့ သင်း ငါ့အိမ်ရှေ့မှာထဘီ စွန်တောင်ဆွဲပြီး အော်ကျယ်အော်ကျယ် လာလုပ်နေတာကို ငါက ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ပါလာပါ ရှင်... ဝင်ပါရှင် လုပ်နေရဦးမှာလား၊ နင့်ကောင်မ နင် မနိုင်ရင် အသာဖယ် နေ၊ ဝင်မရှုပ်နဲ့"

"အဒေါ် ကျွန်မကို ကောင်မ ကောင်မနဲ့ မပြောစမ်းပါနဲ့"

"မသာမ မသာမလို့ မပြောတာပဲ တော်ဦးဟဲ့"

"ဟာ... အဒေါ်... အဲဒီလိုတော့ ..."

"နင် ဝင်မပါစမ်းပါနဲ့ အညို ..."

"အဒေါ်ကလည်းဗျာ ..."

"ဘာလဲ...၊ နင်က ငါ့ကို အပြစ်တင်ချင် သေးတာလား အညို၊ ငါ့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေတာကို နင့်ကောင်မက အသားလွတ် လာရမ်းကား နေတာလေ ..."

"အဒေါ် လူကြီးဖြစ်ပြီး ကလေးအီးစားဖို့ပဲ ကောင်းတယ်"

"ဘာ... ဘာ... ဟဲ့ ကောင်မ"

ဒေါ်တင်လေးက ဒေါသူပုန်ထ ဆွေဆွေခုန်လျက် မိုးခင်ရှိရာ ပြေးဆင်း မည် ပြုတာမို့ စည်သူညိုက အဒေါ်ဖြစ်သူကို ကုတ်ကတ်ဆွဲချုပ် ထားလိုက် ရသည်။

"လူကြီးဖြစ်ပြီး အဒေါ် ဘာလို့ စကားကို ဗလောင်းဗလဲ ပြောလဲ၊ အဒေါ် ဘာသာ အေးအေးနေရင် ကျွန်မက အခြောက်တိုက် ရန်လာစပါ့မလား၊ အဒေါ် အရပ်တကာ လှည့်ပြီး ထီးထမ်းလမ်းလျှောက် ကျွန်မ အတင်းတွေ လျှောက်ပြောနေလို့ ကျွန်မ လာရတာ၊ ကိစ္စမရှိရင် အဒေါ် အိမ်နားတောင် ဖြတ်မလျှောက်ဘူး၊ အနံ့အသက်တွေ မကောင်းလွန်းလို့...."

မိုးခင်က ပြောပြောဆိုဆို လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် နှာခေါင်းရှေ့မှာ ယပ်ခတ်သလိုလုပ်ရင်း ပြောလိုက်လေရာ ဒေါ်တင်လေးက ဆွေ့ဆွေ့ခုန် သွားကာ...

"ဟိုဟာမ ညည်း ဘာစကားပြောတာလဲ"

"အဒေါ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့ဗျာ၊ တော်ပါတော့ အဒေါ်ရယ်"

"လွတ်စမ်း... အညို၊ ငါ့ကိုလွတ်၊ ငါ ဒီဟာမလေးကို တစ်ခုခု လုပ်ရမှ ကျေနပ်မယ်၊ လူကလေး လက်တောက်လောက်နဲ့ လူပါးကိုဝတယ်"

"ဟဲ့... အညို လွတ်ပေးလိုက်စမ်းပါ၊ သူ ငါ့ကို ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ ကြည့် ရအောင်ပါ"

"တော်ပါတော့ မိုးခင်ရယ်၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ"

"နင် တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး၊ နင့်အဒေါ်ပဲ တောင်းပန်ရမှာ"

မိုးခင်က တစ်ချက် ဟောက်လိုက်လျှင် စည်သူညိုက မျက်နှာလေးငယ် ကာ ငြိမ်ကျသွားပါသည်။ အိမ်အောက်သို့ ပြေးဆင်း ဖက်သတ်တော့မလို ရုန်းကန်နေသော အဒေါ်ကို ဆွဲဖက်ချုပ်ထားရင်း သူ ဇောချွေးတွေ ပြန်လာ သည်။ အဒေါ်ကိုလည်း မနိုင်။ မိုးခင်ကိုလည်း သူ မနိုင်ပါ။

"ဒီမှာ အဒေါ်၊ အဒေါ်က ကျွန်မနဲ့ အညိုကို မတူဘူး မတန်ဘူး၊ သဘောမ တူဘူး ဆိုပြီး တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိအောင် လိုက်မောင်းခတ်နေတာ မမော

သေးဘူးလား၊ ဘာတဲ့... မိုးခင်ခင်ဆိုတာ စရိုက်ဆိုးတဲ့ အောက်တန်းစား မိန်းမမို့ အဒေါ်တူ အကောင်းစားလေးနဲ့ မတန်ဘူး ... ဟုတ် လား... ဟ ဟ ဟ..."

မိုးခင်က မထီတရီပြောရင်း ခေါင်းကို နောက်သို့ မော့လှန်ကာ လှောင်ပြောင်သရော် ရယ်မောလိုက်ပါသည်။ ထိုအမှုအရာကြောင့် စည်သူ ကို ဆွဲဖက် ချုပ်နှောင်ထားရသည့် အဒေါ်က အားကုန်သုံးကာ ဇွတ်ရုန်း ထွက်လိုက်ပြန်တာမို့ သူက မိရာလှမ်းဆွဲဖက် ချုပ်ထားလိုက်ရပြန်သည်။

မိုးခင်က မျက်ခုံးပင့်ကာ ဒေါ်တင်လေးကို မထီတရီ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ...

"တစ်ခုလောက် မသိလို့ မေးစမ်းပါရစေ၊ ဘာအားကိုးနဲ့ အဒေါ်တူကို အကောင်းစားလေးလို့ နာမည် တပ်လိုက်တာလဲ၊ ရုပ်ရည်လေး သနားကမားရှိလို့ ဟိုတယ်လို နေရာမျိုးမှာ ဧည့်ကြို အလုပ်ကလေး ရတာနဲ့ ပဲ အကောင်းစား ဖြစ်သွားရောလား၊ လုပ်ရတဲ့ ဟိုတယ်ကဖြင့် ကြယ်ငါးပွင့် အဆင့်မီဖို့ ဝေးလို့ ကြယ်တစ်ပွင့်တောင် ရလို့လား၊ ပေမမီ ဒေါက်မမီ ဟိုတယ် အစုတ်အပြတ်မှာ လခလေး နှစ်ပဲခြောက်ပြား ရတဲ့သူကိုများ အကောင်းစားတဲ့ ... အဟက် ဟက် ဟက်"

"ဟဲ့...အညို လခ နှစ်ပဲခြောက်ပြားပဲရရ၊ သူ့ဟိုတယ် ကြယ်ဘယ်နှပွင့်ရရ နင့်လို အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ လတ်လျား လတ်လျား လျှောက်ထွက် စိတ်လေနေတဲ့၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မကျေနပ်တိုင်း လူတကာကို လှည့်ပတ် ရန်လုပ်နေတဲ့ အလေအလွင့် မိန်းမမျိုးထက်တော့ သာသေးတယ်ဟဲ့.. မိုးခင် ခင်ရဲ့"

"မိုးခင်တို့ အလုပ်မလုပ်တာက မိုးခင်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့အလုပ် မတွေ့သေး လို့ပါ၊ ဒီမှာ အဒေါ်မိုးခင် မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ"

မိုးခင်က ခါးထောက်လျက် ခြေတစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ ချဲ့ကာ ရပ်နေရင်းက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရှေ့ဆံပင်စတွေကို ဆွဲလှန်ပင့်သိမ်းကာ ခေါင်းကို စောင်းကန်းကန်း မော့ပြထားလိုက်ပါသည်။ ဆံပင်စတွေ နောက် ဘေးသို့ရှဲသွားသဖြင့် နုထွတ်သော မျက်နှာကလေးရဲ့ အလှက ထင်းခနဲ ပေါ်လာသည်။ ရှည်စင်းသော လည်တိုင်ကလေးကလည်း ထင်းရှင်းနေသည်။

မိုးခင်က သူမမျက်နှာကို သူမ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ရင်း ...

"ဟော့ဒီမျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ထားလိုက်၊ အဲဒါ ဟိုတယ် ဧည့်ကြိုကို ယူမယ့် မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ဟိုတယ် ဧည့်ကြိုလောက်နဲ့ တန်တဲ့ မိန်းမမျက်နှာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်လောက်နဲ့ တန်တဲ့ မျက်နှာမျိုး ဆိုတာ အဒေါ် သေချာကြည့်ထား"

"ဟက်ဟက် ဟက် ... အမယ်လေး မိုးခင်ခင်ရယ် နင် လေလုံး မထွားစမ်းပါနဲ့ဟဲ့၊ နင့်မျက်နှာ လှတာလေးတစ်ခုနဲ့ ဘာသွားသုံးစားလို့ရမှာလဲ၊ ရပ်လှသလောက် မိုက်ရိုင်း အောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမမျိုးကို ဘယ်ဟိုတယ် သူဌေးကမှ မယူဘူးဆိုတာ နင် မှတ်ထားလိုက်ဦးဟဲ့၊ ငါ့လို ဧည့်ကြို အဒေါ်ကတောင် နင့်လိုဟာမကို သဘောမကျရင် ဘယ်သူဌေးအမေကမှ နင့်လိုဟာမကို ချွေးမ မတော်ဘူး"

"အဒေါ်... ဒေါ်... တော်ပါတော့ အဒေါ်ရယ်၊ မိုးခင်ကို အဲဒီလောက် မပြောပါနဲ့ အဒေါ်ရယ်"

"နင့်ဟာမက ဘဝင်လေဟပ်ပြီး အခြောက်တိုက် ဖင်ခေါင်း လာကျယ်နေလို့ ပြောရတာလေ အညိုရဲ့..."

အဒေါ်က ဒေါသတကြီး အော်လိုက်ပြန်သည်။ သူက ချွေးဖြင့် စိုဥဝင်းအိနေသော မိုးခင်မျက်နှာလေးကို သနားအားနာစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ခုလို မတင့်တယ်တဲ့ အပြုအမူမျိုး ပြုမူနေချိန်မှာတောင် လှပနေသေးသော မိုးခင်

ခင်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ မာန်မာန အရိပ်အယောင်တွေ ဝင်းဝင်း တောက်နေသည်။ ကိုယ်လိုလူကို မင်း စိတ်မကူးတာ သိပါတယ် မိုးခင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့လည်း မင်းကို ငါ အသည်းလှိုက်လှိုက် တုန်အောင် ချစ်နေခဲ့မိပါတယ်။

"ကျွန်မက ရန်စတာလား၊ အဒေါ်က ရန်စတာလားဆိုတာ သေချာ ပြန်စဉ်းစားလိုက်ဦး၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ကျွန်မအတင်းကို ခြေတိုဖိနပ်ပါးအောင် လျှောက်သွားပြောနေတာက အဒေါ်လေ၊ အဒေါ် ဒီလိုပြောရအောင် ကျွန်မက အညိုနဲ့ သမီးရည်းစားတွေ မို့လို့လား၊ အဒေါ်တူ အညို တစ်ဖက်သတ်ကြီး အသည်းအသန် ဖြစ်နေတာ အဒေါ် မသိဘူးလား၊ ဟဲ့... အညို ..."

"အေး...ပြော... ပြော... မိုးခင်၊ ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

မိုးခင်ခင်က အညို့ဘက်သို့ လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးပြလိုက်ရင်း..

"ပြောပြလိုက်စမ်းပါ၊ ငါနဲ့ပတ်သက်လာရင် နင့်ဘဝက ဘယ်လိုဆိုတာ"

"ဟို...အဒေါ်၊ မိုးခင် ပြောတာဟုတ်ပါတယ်၊ မိုးခင်နဲ့ ကျွန်တော်က ရည်းစားတွေမှ မဟုတ်တာ၊ မိုးခင်က ကျွန်တော့်လောက်ကို စိတ်မကူးဘူး ပြောပြီးသားပါ၊ ကျွန်တော်ကပဲ တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေရတာပါ..."

"ဟင်း... ဟင်း ကြားရဲ့လား အဒေါ်"

မိုးခင်ခင်က ဒေါ်တင်လေးဘက်ကို မေးတစ်ချက် ဆတ်၍ မထီမဲ့မြင် မေးလိုက်တာပင်...။ ဒေါ်တင်လေးက ဆွဲဖက်ချုပ်ထားသည့် အညို့ထံမှ ဆောင့်ရုန်းကာ အညို့ကို တွန်းပစ်လိုက်ရင်း ...

"အသုံးမကျတဲ့ အကောင်ရဲ့၊ ဒီလိုကောင်မမျိုးကိုမှ နင်က တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်စရာလားဟဲ့"

"အဒေါ် ကျွန်မကို ကောင်မလို့ မပြောစမ်းပါနဲ့"

"နင်နဲ့တန်တဲ့ အသုံးအနှုန်းက အဲဒါပဲရှိတယ်ဟဲ့ မိုးခင်ခင်ရဲ့.."

"အဒေါ်တော်ပါတော့ဗျာ"

"အဒေါ်လူကြီးဖြစ်ပြီး ကျွန်မကို မှီခိုချိုး မျှစ်ချိုး ပြောနေမယ့်အစား အဒေါ်တူ အဒေါ်ကြည့်ထိန်းလိုက်ဦး၊ မနက် မနက် အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး ခရေပန်းတွေ ထကောက်ပြီး ကျွန်မဆီ နေ့တိုင်း ဆက်သနေတာမျိုး၊ သူ လခထုတ်တဲ့ နေ့ဆို အဒေါ်ကို မကန်တော့ရသေးခင် ကျွန်မဆီ အရင်ပြေးလာပြီး ကျွန်မစားဖို့ အကောင်းစား ကိတ်မုန့်ကြီးတွေ ဝယ်လာတာမျိုးတွေ ဆက်မလုပ်အောင် တားမြစ်လိုက်ဦး၊ ဟဲ့ အညို နင်လည်း ကြပ်ကြပ်မှတ်၊ ငါ့အိမ်ဘက်ကို ဘယ်တော့မှ ခြေလှမ်း မလှမ်းမိစေနဲ့၊ နင့်မျက်နှာကို ငါ မကြည့်ချင်တော့ဘူး ... ကြားလား"

မိုးခင်က သူတို့အိမ်ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်လျှင် မိုးခင်တို့ ရန်ပွဲကို ဝိုင်းကြည့်နေသည့် ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ မိုးခင်က မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်ကာ...

"ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ အားနေလား... ဖယ်ကြစမ်း"

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်လိုက်တော့မှ လူတွေ ဘေးသို့ရှဲသွားသည်။

မိုးခင်က လူကြားထဲမှတိုးကာ ခပ်မှန်မှန် လျှောက်ထွက်သွားသည်။

အညို့ကို ယောင်လို့တောင် လှည့်မကြည့်။

အညို့ကတော့ အုတ်လှေကားထစ်လေး ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချရင်း မိုးခင်၏ ကျောပြင်လေးကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့ရပါသည်။

(၂)

*

"မိနီ... မိနီ...၊ မိနီ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ အမလေး... ရန်ဖြစ်ရတာ မော လိုက်တာ၊ အာခေါင်တွေတောင် ခြောက်တယ်၊ ငါ့ကို ရေတစ်ခွက် ပေးစမ်း ပါဟဲ့ ... မြန်မြန်လေး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ခဏစောင့်ပါ မမ"

"နီနီ ... နေ... နေ၊ သွား လုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ သူ့မှာ လက်ပါတယ်၊ သူ့ ဘာသာ ခပ်သောက်လိမ့်မယ်"

မိနီအသံ ညောင်ညက်ညက်လေး အဆုံးမှာ အိမ်ခန်းထဲက အဖေအသံကြီး က ဟိန်းထွက်လာပါသည်။ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာသော အဖေပုံစံက အိပ်ချင်မူးတူး။ ညက သောက်ထားသည့် အရက်ရိပ် အရက်ခိုးတွေလည်း ပြေသေးပုံမရ။

မောမောနှင့် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်မိသော မိုး ခင်ခေါင်းက ဆတ်ခနဲ မတ်ကာ အဖေကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အဖေက သုန်မှုန်သော မျက်နှာထားဖြင့် မိုးခင်နှင့် မလှမ်းမကမ်း ခုံပေါ်မှာ ဝင်ထိုင် လိုက်ရင်း..

"နင့်ကို အပြောအဆိုဆင်ခြင်ဖို့ ငါ ဘယ်နှခါပြောရမှာလဲ မိုးခင်"

"မိုးခင် ဘာပြောမိလို့လဲ အဖေ"

"နင် နီနီ့ကို မိနီ မိနီနဲ့ခေါ်ပြီး ခိုင်းစေနေတာ ငါ့နားထဲကြားလို့ မတော်"

ဘူး မိုးခင်.."

မိုးခင်က ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ရင်း ...

"မိနီမို့လို့ မိနီခေါ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေရဲ့ တစ်သက်လုံးက ဒီလိုပဲခေါ်ပြီး ခိုင်းစေလာတာ ဘာဆန်းလို့လဲ..."

"အေး... အရင်တုန်းက မိနီခေါ်ပြီး ခိုင်းစေနေတာ ကိစ္စမရှိပေမဲ့ ခု သူက နင့်အဖေမိန်းမ ဖြစ်နေပြီ၊ နင် သူ့ကို မလေးစားရင်တောင် အိမ်ဖော်လိုချိုးနှိမ်ဆက်ဆံဖို့ မသင့်တော်ဘူး"

"ဒါဖြင့် သူ့ကို မိုးခင် အမေလို့ခေါ်ပြီး အိမ်ဦးခန်းမှာ တင်ထားလိုက်မယ်လေ၊ အမေရေ အမေ ဒေါ်နီနီလွင်ရေ တစ်ဆိတ်လောက် အိမ်ဦးခန်းကို ကြွခဲ့ပါ"

မိုးခင်က မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း အော်ခေါ်လိုက်တာမို့ အဖေမျက်နှာက ရဲတွတ်သွားကာ

"နင် ငါ့ကို မငေါ့စမ်းပါနဲ့ မိုးခင်"

ဟု တစ်ချက်အော်တော့ မိုးခင်က မထီတရီဖြင့် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပါသည်။

ဒါဘာဘဝလဲ။ ဘယ်လို ဘဝကြီးလဲ။ သာမန် သူလိုငါလို ဘဝမျိုးမဟုတ်တဲ့ ဒီလိုဘဝကြီးကို မိုးခင် မုန်းလှပါသည်။

အမေ မဆုံးခင်အထိတော့ မိုးခင်ဘဝက လှပခဲ့သေးသည်။ မိုးခင် အမေက သူဌေးသမီး။ အဖေက အမေတို့ ပွဲရုံမှာ အလုပ်လုပ်ရသည့် အလုပ်သမား...။ အဖေကို အမေယူတော့ အမေအိမ်က အမေ့ကို သမီးအဖြစ်က စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်တဲ့...။ သို့သော်လည်း အမေ့ တစ်ကိုယ်စာ ပါလာသည့် စိန်တစ်ဆင်စာ တန်ဖိုးက မနည်းတာမို့ အမေ မဆင်းရဲခဲ့။ အဖေက

အမေ့ စိန်ထည်လေးတချို့ ရောင်းလိုက်၊ အရင်းအနှီး လုပ်လိုက် ကုန်သွား
လိုက်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အမေ့မိဘတွေ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို ဆုံးသွားတာ
မို့ ကျန်ရစ်သမျှ အမွေတွေကို တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သူ မိုးခင်၏အ
မေက အမွေရ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ရခဲ့သည့် အမွေတွေဟာ မနည်းသော်လည်း ဖြုန်းနိုင် ပွေနိုင်
လောင်းကစား လုပ်နိုင်သော အဖေ့အင်အားက များတာမို့ တတိတတိ ကုန်
ပါသည်။ နှလုံးရောဂါရှိလျက်နှင့် မိုးခင်ကို မွေးပေးခဲ့သော အမေက မိုးခင်
၁၅ နှစ်သမီးမှာ ဆုံးပါသည်။

အမေဆုံးပြီး တစ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးခင်မှာ မိုးခင်အဖေဟာ မိန်းမ
တွေ ယူလိုက်သည်မှာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်။ ယူသည့်မိန်းမတွေက
အိမ်ပေါ် အခန့်သား တက်လာလိုက်၊ အဖေနဲ့ အဆင်မပြေတော့ ရှိသမျှ
မ,နိုင်သလောက် မ,ယူသွားလိုက်။

နောက်ဆုံးတော့ မိုးခင်တို့နေသည့် နေရာကောင်းက ခြံနှင့် အိမ်ကို
ရောင်းချကာ ဒီလိုရပ်ကွက်လေးထဲက နှစ်ထပ်တိုက်ခံ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေး
တစ်လုံးဝယ်ပြီး နေထိုင်ရသည့် အထည်ကြီးပျက် ဘဝကို ရောက်ခဲ့ပါသည်။

တစ်ရပ်ကွက်လုံးက မိနီလို့ခေါ်တဲ့ နီနီလွင်ဆိုတာ မိုးခင် ခိုင်းစေနေတဲ့
ကောင်မလေး။ မိုးခင်တို့အိမ်မှာ အဝတ်လာ လျှော်၊ တောက်တိုမည်ရလုပ်။
မိနီဟာ မိုးခင်ထက်တောင် နှစ်နှစ် ငယ်သေးသည်။

နောက်ဆုံး အဖေယူလိုက်တဲ့ မိန်းမဟာ ထိုမိနီ။

မိုးခင် လုံချည်ကို လျှော်နေရတဲ့ မိနီဟာ ရုတ်တရက်ကြီး အဖေ့ဇနီးအဖြစ်
မိုးခင်တို့ အိမ်ပေါ် ရောက်လာတော့ မိုးခင်မှ မပေါက်ကွဲလျှင် ဘယ်သူ

ပေါက်ကွဲဦးမလဲ...။ အဖေကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။ အဲဒီတော့ ဘာရမလဲ မိုးခင်ကလည်း ခပ်တည်တည်ပေါ့။ မိနီဟာ မိနီပေါ့။ မိနီလိုပဲ ဆက်ဆံရမှာပေါ့။

ဆယ်တန်းမှာ စာမေးပွဲ တဖုန်းဖုန်းကျပြီး ကျောင်းထွက်လိုက်တဲ့ မိုးခင်ဟာ ဘာအလုပ်မှလည်း မလုပ်၊ ပွဲရုံမန်နေဂျာ လုပ်နေတဲ့ အဖေ့လုပ်စာကို မိနီနှင့်အပြိုင် ထိုင်စားကာ တစ်လောကလုံးကို မကျေမနပ် ရန်လိုပေါက်ကွဲနေတတ်ပါသည်။

"နင် ငါ့ကို မထီတရီလုပ်မနေနဲ့၊ နင့်အချိုးကို ငါ ကြည့်မရဘူး မိုးခင်၊ နင့်အချိုးကို ပြင်ချင်ပြင်၊ မပြင်ရင် ငါ့အိမ်ကဆင်းသွား ..."

မိုးခင်အဖေ ဦးအောင်မိုးက ဒေါသတကြီး အော်လိုက်သော်လည်း မိုးခင်က ခပ်အေးအေး တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

"အမွေရမှ ဆင်းမယ် အဖေ..."

"ဘာ..."

"မိုးခင် အခုဆင်းသွားရင် အမေ့ အမွေရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ ဒီအိမ်ကို မိနီ ပိုင်သွားမှာပေါ့၊ မိုးခင် ရသင့် ရထိုက်တာလေးတွေ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွားရမှာစိုးလို့ ဆင်းမသွားသေးတာပါ အဖေ၊ အဖေ မသိလို့နော်... အခု မြေဈေး အိမ်ဈေးတွေက ခေါင်ခိုက်နေတာ အဖေရဲ့ မနေ့ကပဲ ရပ်ကွက်ထဲက ပွဲစားတွေ လိုက်ရှာပြီး မေးစမ်းကြည့်ပြီးပြီ၊ ဈေးပေါပေါလေးနဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ ဒီ ပေ ၂၀ ပေ ၆၀ မြေလေးတောင်မှ သိန်း ၇၀၀ လောက် တန်နေပြီလေ အဖေ၊ ရောင်းပစ်ခဲ့ရတဲ့ အရင် အိမ်တန်ဖိုးရဲ့ အဖျားအနားတောင် မရှိပေမဲ့ ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ မဆိုးနိုင်ပါဘူး၊ မိုးခင်က အမွေ လိုချင်ပေမဲ့ မတရားသဖြင့်တော့ မလုပ်ပါဘူး၊ မိုးခင်ကို သိန်း ၃၀၀ လောက်ပဲ အမ်းရင်တောင် ကျေနပ်ပါတယ်လေ"

"တောက်... နင်... နင်၊ တယ်လေ ..."

အဖေက မိုးခင်ကို ရိုက်ချတော့မလို လက်ရွယ်ပြီးမှ သူ့ဒေါသသူ ပြန်သိမ်း
ကာ အိမ်ထဲ ဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့ အဝတ်အစား အမြန်လဲကာ သုန်သုန်
မှုန်မှုန်ဖြင့် အလုပ်သို့ ထွက်သွားသည်။

မိုးခင်မြင်ကွင်းက အဖေ ပျောက်သွားသည်နှင့် မိုးခင်က မီးဖိုချောင်ဘက်
သို့ လျှောက်ကာ အော်လိုက်ပါသည်။

"မိနီ... ဟဲ့ မိနီ... လာစမ်းပါဦး၊ ငါ့ရှေ့ကို ကြွခဲ့စမ်းပါဦး"

မိနီက ကုပ်ချိုချိုဖြင့် မိုးခင်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ အဖေ အိမ်မှာ မရှိချိန်
ဆို မိနီကို နှိပ်ကွပ်လို့ ကောင်းလှပါသည်။

"ဟဲ့..."

"ဟုတ်..."

"ရေ ဘယ်မှာလဲ၊ ငါ နင့်ကို ရေခပ်လာခဲ့ခိုင်းတာ နင့် နားမကြားဘူးလား"

"ကြားကြားပါတယ် အစ်မ"

"ကြားရင် ဘာလို့ ခပ်မလာလဲ၊ ဘာလဲ.. နင့်ကိုယ်နင် ငါ့အဖေရဲ့ မိန်းမဆို
ပြီး မာန်တက်နေတာလား၊ ရုပ်ကိုက ကျပ်မပြည့်တဲ့ ရုပ်၊ ရေချိုးရင်
ကြေး(ဂျီး) မတွန်းတဲ့ရုပ်၊ အာပုပ်စော်နံ့တဲ့ရုပ်၊ ငါ့အဖေက သူ့ အရက်နံ့နဲ့သူ
မွန်နေလို့ နင့် အာပုပ်စော်နံ့တာ မသိဘဲ ယူမိတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဟဲ့... သွား ရေ
သွားခပ်၊ ဟိုမှာ ပြောဆိုလာရတာက တစ်မျိုး၊ ဒီမှာပြောရဆိုရတာက တစ်
မျိုး၊ အာကိုခြောက်နေတာပဲ၊ ဟဲ့ ... မြန်မြန်ခပ်ခဲ့ ..."

"ဟုတ်"

မိနီက မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ခပ်မြန်မြန် ပြေးသွားပြီး ရေတစ်ခွက် ခပ်ယူ
လာသည်။

"အစ်မ၊ ရပါပြီ"

"အေး၊ ပေး..."

မိုးခင်ခင်က မိနီလှမ်းပေးသည့် ရေဖန်ခွက်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းယူကာ တစ် ကျိုက် မော့လိုက်ပြီးမှ ဘေးပြတင်းပေါက်သို့ လှည့်ကာ ဖွီးခနဲ ထွေး ထုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ဖန်ခွက်ထဲက လက်ကျန်ရေဖြင့် မိနီ မျက်နှာသို့ ပက်ထည့်လိုက်ရင်း ...

"လာခဲ့စမ်း၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း ..."

မိုးခင်က မိနီရဲ့ နဖူးရှေ့က ဆံပင်တချို့ကို လှမ်းဆွဲဆုပ်ကာ ခေါ်လိုက်ပြီး ဖန်ခွက်နှင့် မိနီမျက်နှာကို တော့ပေးလျက်...

"တွေ့လား၊ ဖန်ခွက်အောက်ခြေမှာ ဆပ်ပြာအစတွေ ကပ်နေတာ တွေ့ လား၊ နင် ဖန်ခွက်ကို ဆပ်ပြာခဲနဲ့ဆေးပြီး သေချာ ဆပ်ပြာစင်အောင် မ ဆေးဘူး မဟုတ်လားဟင် ..."

"ဆေး ဆေးပါတယ် အစ်မရယ်"

"ဆေးရင် ဘာလို့ မစင်သလဲ၊ နင် ကန်းနေလို့ ဒါကို မမြင်တာလား"

"ဟို... ကန်းတော့ မကန်းပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ မတော်တဆ"

"ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေကလေးနဲ့၊ အသုံးကို မကျဘူး၊ သွား... သွားပြန် ဆေးချေ"

"ဟုတ်"

"ဘာ ဟုတ်လဲ"

"ဟုတ်ကဲ့လို့ ..."

"ပြောလိုက်ရင်တော့ ဟုတ်ကဲ့ပဲ၊ လုပ်လာရင်သာ အချိုးမပြေတာ၊ ငါ ကန် ထည့်လိုက်ရ ..."

မိုးခင်က မိနီကို ခြေထောက်တစ်ဖက် မြှောက်ရွယ်လိုက်တာမို့ မိနီက ကပျာကယာ ခန္ဓာကိုယ်ကို နွဲ့ကာ ရှောင်ထွက်ပြီး နောက်ဖေးချောင်ဘက်သို့ ထွက်သွား၏။ မိုးခင်က ကုလားထိုင်ကို ခပ်လျော့လျော့ မှီကာ ခြေချိတ်ထိုင် ရင်း ခပ်မြိန်မြိန် စောင့်နေလိုက်သည်။

မိနီက ဖန်ခွက်အသစ်ဖြင့် ရေခပ်လာပေးတော့မှ လှမ်းယူကာ မော့ သောက်လိုက်ပြီး မိနီကို စိုက်ကြည့်လျက်..

"မိနီ ..."

"ရှင် အစ်မ"

"နင့်မှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှိလဲ"

"ဟို... မရှိ... မရှိ"

"ညာမနေနဲ့၊ နင့်မှာ အဖေ ပေးထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ဟိုတစ်လောကတောင် အဖေ ပေးတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ နင် ဆွဲကြိုးလုပ်ဝတ်တာ ငါ မသိဘူးမှတ်လို့လား၊ ဈေးထဲက နင် ဆွဲကြိုးလုပ်တဲ့ ပန်းထိမ်မှာ ငါ သေချာ စုံစမ်းပြီးပြီ"

"ဟိုအဲဒါက ဦးက လုပ်ခိုင်းလို့ပါ"

"ဟင်းဟင်း... မိုးခင်တို့ မွေးသဖခင်ကတော့ မိုးခင်ကိုသာ ထမင်းနပ်မှန် အောင် မကျွေးရင်နေမယ်၊ ဒါမျိုးတော့ စေတနာက ပိုတတ်သားပဲ၊ ကဲ... အဲဒီဆွဲကြိုး ဘယ်မလဲ၊ ယူခဲ့ ..."

"မလုပ် မလုပ်ပါနဲ့ အစ်မရယ်၊ အဲဒါလေးက အလှူမင်္ဂလာဆောင် သွားရင် ဝတ်ဖို့သိမ်းထားတာပါ"

"လျှာမရှည်နဲ့... ယူဆိုယူခဲ့ ..."

မိုးခင်က အော်လိုက်တာမို့ မိနီက လန့်ဖျပ် လှည့်အထွက်..."

"ဟဲ့... နေဦး"

"ဘာ ဘာလဲ အစ်မ"

"နင့်ကို အဖေ ပေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေပါ ယူခဲ့"

"ဟို... မရှိ"

"ငါ ဝင်ရှာရမလား"

"ယူ ... ယူခဲ့ပါ့မယ်"

မိနီက မိုးခင်ခင်ကို တုန်အောင် ကြောက်ရသူမို့ မလွန်ဆန်ဝံ့ပါ။ ခဏနေတော့ ပိုက်ဆံ တစ်သိန်းထုပ် နှစ်ထုပ်နှင့် ငါးမူးသားခန့်ရှိသည့် ရွှေဆွဲကြိုး တစ်ကုံးကို မိုးခင် လက်ထဲ လာထည့်ပေးလိုက်သည်။

"ဟဲ့ ဒါအကုန်ပဲလား"

"အကုန်ပါပဲ အစ်မ"

"သေချာတယ်နော်"

"သေချာပါတယ် အစ်မရယ် ..."

"ပြီးရော ..."

မိုးခင်က မိနီဆီက ရသမျှအကုန်ယူကာ အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပထမဦးဆုံး ဈေးထဲက ရွှေဆိုင်ကိုဝင်ကာ ဆွဲကြိုးကို ရောင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရှေ့ပင်းစင်တာတွေသွား၊ လိုချင်တာတွေဝယ်၊ ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်။ ပျော်သလို နေလိုက်သည်။

ဒီလိုလေးလုပ်လိုက်ရမှ အားလုံးကို အနိုင်ရလိုက်သလို စိတ်ကျေနပ်လျက် နေသာထိုင်သာလေး ရှိရပါသည်။

(၃)

*

မနက် ငါးနာရီဆို စည်သူညို၏ မျက်လုံးတွေက ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာရပြန်ပင်။
နှိုးစက် ပေးစရာမလို..။

ဘယ်သူမှ နှိုးခိုင်းစရာမလို ...။

အထူးသဖြင့် ဒီလို ခရေတွေပွင့်တဲ့ အချိန်မျိုးမှာ စည်သူညိုက ဝီရိယ
ကောင်းလေ့ ရှိပါသည်။

ဟိုတယ်မှာ ဂျူတီကျတဲ့နေ့တွေကလွဲပြီး သူ အိမ်မှာအိပ်ရတဲ့ ခုလို အချိန်
မျိုးမှာ မနက်ငါးနာရီ ထပြီး ရပ်ကွက်ထိပ်က ခရေပင်တန်းအောက်မှာ
ခရေပန်းသွားကောက်ခဲ့တာဟာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း မပျက်မကွက်။

မိုးခင်ခင်က ခရေပန်း ကြိုက်လှသည်လေ..။

မနက်စောစော ထကောက်ထားသည့် ခရေပန်းတွေကို ရေစို
လက်ကိုင်ပဝါလေးနဲ့ ထုပ်ပြီး မိုးခင်ကို သွားပေးတိုင်း မိုးခင် ပျော်သွား
တတ်တာမို့ မိုးခင်ပျော်တာကို မြင်ချင်သောသူက ခရေပန်း ထကောက်ရ
တာကို ပင်ပန်းသည်ဟု မထင်ခဲ့တာပါ။

သူက တစ်ဖက် အိပ်ရာမှာ အိပ်နေသော လေးလေး ဦးထူးအောင်ကို တစ်
ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မှောင်နေတာမို့ လေးလေးကိုတော့ မမြင်ရပါ။ သို့သော် လေးလေး၏
အသက်ရှူသံကို သေချာဂရုစိုက် နားထောင်လိုက်သည်။ အသက်ရှူသံက

ခပ်မှန်မှန် ထွက်ပေါ်ကာ လေးလေးဘက်က ငြိမ်သက်လျက် ရှိပါသည်။

သူ အိမ်မှာ အိပ်သည့် ညတွေမှာ လေးလေးနှင့်အတူ တစ်ခန်းတည်း အိပ်ရသည်။ လေးလေးက စည်သူညို၏ ဦးလေးအငယ်။ အဒေါ် ဒေါ်တင်လေးနှင့် မောင်နှမအရင်း။ အဒေါ်က မုဆိုးမ။ လေးလေးက လူပျိုကြီး..။ လေးလေးက သူဌေးအိမ် တစ်အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာ အလုပ်လုပ်သူမို့ ဝင်ငွေက မဆိုးလှပါ။ အဒေါ်ကတော့ ရပ်ကွက်နားက ဈေးထဲမှာ ဆန်ဆိုင်ဖွင့်ထားတာမို့ ပြေပြေလည်လည်ပင်။

စည်သူညို မိဘတွေက နယ်မှာ သိပ်လည်း မပြေလည်လှ။ အမေက အဒေါ်ဒေါ်တင်လေး အောက်က ညီမအငယ်ဆုံးပင်။ သူ့ဆယ်တန်းအောင်တော့ အမေက သူ့ကို အဒေါ်အိမ်သို့ ပို့အပ်လိုက်ပါသည်။ အဲဒီအချိန်က တည်းမှာ အဒေါ်တို့ လေးလေးတို့နဲ့ အတူနေရင်း ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းတွေ တက်၊ အလုပ်ရှာ၊ နောက်တော့ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ဧည့်ကြိုဝန်ထမ်း အလုပ်လေး ရလိုက်ပါသည်။ ခုတော့ ရတဲ့ လခလေးကို အမေနဲ့ အဖေကိုလည်း လှမ်းကန်တော့၊ အဒေါ်ကိုလည်း အိမ်စရိတ်ပေး၊ ကိုယ်လည်း ချွေချွေတာတာ သုံးစွဲလို့ရနေပါသည်။ သူ့အလုပ်က လခအပြင် အပိုဆုကြေး ငွေလေးလည်း ရတတ်တာမို့ မဆိုးဟု ဆိုရမှာပင်။

သူ့နာမည်က စည်သူညို ဆိုပေမဲ့ အမေက စပြီး "အညို" လို့ ချစ်စနိုး ခေါ်ရာကစလို့ အဒေါ်၊ ဦးလေးနှင့်တကွ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ... ပြီးတော့ အလုပ်မှာပါ အညိုဟုသာ တွင်နေသည့် နာမည်မို့ လိုက်လည်း မပြင်ချင်တော့ပါ။

တခြားဘယ်သူခေါ်ခေါ် ဘယ်လိုမှ မခံစားရပေမဲ့ အမေနဲ့ အဖေက "အညိုရေ" ဟု ခေါ်လိုက်တိုင်း သူ ကြည်နူးတတ်သည်။ နောက် တစ်ယောက်ကတော့ မိုးခင်ခင်..။

မိုးခင် နှုတ်ဖျားက "ဟဲ့" တစ်လုံးနှင့်အတူ ပူးတွဲထွက်ပေါ်လာတဲ့ "ဟဲ့..."

အညို" ဟူသော ရင်းနှီးစီးပိုင်းသည် ခေါ်သံကိုကြားရတိုင်း သူ့ နှလုံးသားက လှုပ်ရှားတက်ကြွ နွေးထွေး လာတတ်တာပင်...။

မိုးခင်ရဲ့ အလိုမကျသလို ကုပ်ကွေးနေတတ်သော မျက်ခုံးတွေကိုလည်း သူ ချစ်သည်။ ဒေါသဖြင့် စူပုပ်နေသော နှုတ်ခမ်းကလေးတွေကိုလည်း သူ ရင်ခုန်သည်။ နာကြည်းဒေါသဖြင့် စူးရဲတောက်ပ နေတတ်သော မျက်ဝန်း တွေကိုလည်း သူ မြတ်နိုးသည်။ မိုးခင် နှုတ်ခမ်းဖျားက ထွက်ကျလာတဲ့ မ ချိုသာသော၊ ကဗျာမဆန်သော ရိုင်းရိုင်းပျပျ စကားလုံးတွေကိုလည်း နားလည် ခွင့်လွှတ်စွာ သနားကြင်နာ နေမိတတ်ပါသည်။

သူက လေးလေး အိပ်နေတုန်းပဲဟု စိတ်ချစွာဖြင့် အသာအယာ ထရပ် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မီးမဖွင့်ဘဲ အဝတ်လှန်းသည့် စင်လေးကို လက်ဖြင့် စမ်းကာ တန်းမှာချိတ်ထားသည့် ရှပ်အင်္ကျီ တစ်ထည်ကို လှမ်းယူပြီး စွပ်ကျယ်ပေါ်မှာ ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။ အပြင်မှာ မိုးတဖြောက်ဖြောက် ရွာ ကျနေတာမို့ ချိတ်မှာချိတ်ထားသည့် မိုးကာဂျာကင်ကိုပါ စမ်း၍ ယူကာ အပေါ်က ထပ်ဝတ်၊ ခေါင်းစွပ်ပါ ဆွဲစွပ်၍ ခြေဖွကာ အခန်းထဲမှ လှမ်း အထွက်.. ဖျောက်ခနဲ အသံကြားရကာ အခန်းမီးက ဖျတ်ခနဲ လင်းလာ ပါသည်။

"အညို ..."

လေးလေးက အိပ်ရာဘေးမှရပ်လျက် သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူက သူ့ခိုးလူမိသွားသလို မျက်နှာချိုလေး သွေးမိကာ...

"အဟဲ... လေးလေး အစောကြီး နိုးနေတာလား"

"မင်း... ဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"အဟဲ... ဟို... အစောကြီး နိုးလာလို့ ဗိုက်ဆာလာတာနဲ့ လမ်းထိပ်သွား"

ပြီး မုန့်ဟင်းခါး စား"

"မင်း ခရေပန်း သွားကောက်မှာ မဟုတ်လား"

လေးလေးက အတပ်သိနေသူမို့ ခပ်တည်တည် မေးခွန်းထုတ်လိုက်ရာ သူ ဆက်မလိမ်ရဲဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်မိသည်။

"မင်း ခရေပန်းက ကောက်သင့်သေးလို့လား အညို ..."

သူ မဖြေနိုင်ပါ။ လေးလေးက အဒေါ်လို စကား ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ လုပ် တတ်သူမဟုတ်။ ပြောသင့်သလောက်ပဲ ပြောကာ တည်ကြည်အေးဆေးစွာ နေလေ့ရှိသူမို့ လေးလေးကိုတော့ သူ နည်းနည်း ကြောက်ရပါသည်။

"ကဲလာ... ထိုင်စမ်းပါဦး အညို၊ ငါလည်း မိုးလင်းက မိုးချုပ် အလုပ်သွား၊ မင်းကလည်း မင်းအလုပ်နဲ့မင်း ဆိုတော့ မင်းနဲ့ငါ အေးဆေးဆေးဆေး စကားမပြောရတာလည်း ကြာပြီ၊ ယောက်ျားချင်းစကား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောကြတာပေါ့ကွာ"

သူက အိပ်ရာခြေရင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ လေးလေးက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း

"ငါ ညက အလုပ်က ပြန်လာတော့ လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဝင် ထိုင်ရင်း မမတင်နဲ့ မိုးခင် ပြဿနာဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ကြားလာခဲ့တယ် အညို၊ မနက်က ဖြစ်ကြတာဆို.."

"ဟုတ်ကဲ့.."

လေးလေးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း..

"ညက ငါ ပြန်ရောက်တော့ မင်းလည်း အိပ်ပျော်နေတာနဲ့ အဲဒီကိစ္စ မ ပြောဖြစ်လိုက်တာ၊ မိုးခင်က တော်တော် ကြောက်စရာ ကောင်းပါလား အညို၊ သူ့အမေလောက်ရှိတဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်ကို အိမ်ရှေ့ကနေ လာ

အော်ခေါ်ပြီး စိန်ခေါ်ရန်ဖြစ်ရဲတယ် ဆိုတော့ သူ့ ရိုင်းပျမှုက တော်ရုံ မဟုတ် တော့ဘူး၊ အရမ်းလွန်နေပြီ"

"အဒေါ်ကလည်း သူ့အတင်းတွေ လျှောက်ပြောတာကိုး လေးလေးရယ်"

"ရပ်ကွက်ထဲနေတဲ့ မိန်းမတွေပဲဟာ၊ ဒီလိုပဲ သူ့အတင်း ကိုယ့်အတင်း ပြောနေကျမဟုတ်လား၊ ချမ်းသာသာ ဆင်းရဲရဲ အတင်းနဲ့ကင်းလို့လား၊ အဆင့်အတန်းရှိတဲ့သူက စကားလုံးလှလှနဲ့ အဆင့်ရှိရှိလေး ပညာပါပါပြော မယ်၊ အဆင့်အတန်း မရှိတဲ့သူက တစ်တစ်ခွခွ ရိုင်းရိုင်းပျပျ ပြောမယ်၊ ဒါပဲ ကွာတာမဟုတ်လား၊ ငါ အလုပ်လုပ်နေတဲ့အိမ်က သူဌေးမလည်း ကားပေါ် မှာ ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ အတင်း လှမ်းပြောနေတာ ငါကြားဖူးတာပဲ၊ ဒီလို အတင်းပြောတိုင်းသာ လိုက်ရန်ဖြစ်နေရင် မြန်မာပြည်မှာ စက္ကန့်နဲ့အမျှ ရန်ပွဲတွေ ဆက်နေတော့မှာပဲ မဟုတ်လား"

"အခုဟာက ရိုးရိုးအတင်း မဟုတ်ဘူး လေးလေး၊ မိုးခင်က အောက်တန်းကျလို့ မိုးခင်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မတန်ဘူးဆိုပြီး မိုးခင်ကို နှိမ်ချပြီး ပြောတာပါ"

"အေးလေ... အဲဒါ အမှန်ပဲဥစ္စာ.."

အညိုက ခေါင်းငုံ့နေရာမှ လေးလေးကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိ ပါသည်။

လေးလေးက သူ့ကို ခပ်စူးစူးကြည့်ရင်း..

"မင်းက ငြင်းချင်သေးလို့လား အညို"

သူ မဖြေနိုင်ဘဲ ငေးနေမိသည်။

"မိုးခင်ခင်အကြောင်း တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိတာပဲလေ၊ အပျိုအရွယ်လေး ဖြစ်ပြီး အပြောအဆို အမူအရာ ကြမ်းတမ်း ရိုင်းစိုင်းတယ်၊ ဘယ်လိုလူနဲ့မ

ဆို ရန်ဖက်ဖြစ်ဖို့ မရှက်ဘူး၊ မိဘကို မရိုသေဘူး၊ သွားချင်ရာသွား နေချင် သလိုနေ၊ အထိန်းအကွပ် အပဲ့အပြင်မဲ့တယ်၊ ပရမ်းပတာဆန်တယ်၊ မင်း ကတော့ သူနဲ့တခြားစီပဲလေ၊ ယဉ်ကျေးတယ်၊ သည်းခံတတ်တယ်၊ လူကြီးမိဘကို ရိုသေတယ်၊ အလုပ်ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်တယ်၊ ရိုးသား ဖြောင့်မတ်တယ်၊ ဒီအဆင်နဲ့ ဒီအဆင် မတန်တာအမှန်ပဲ မဟုတ်လား..."

"မိုးခင်က သူ့ဘဝအခြေအနေ ကြောင့်သာ ဒီလိုမျိုး ဖြစ်နေရတာပါ။ သူ့ အဖေကလည်း မိန်းမတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ယူတယ် မဟုတ် လား၊ ခု နောက်ဆုံး ယူထားတာကလည်း မိုးခင် ခိုင်းနေတဲ့ အိမ်ဖော်ဆို တော့ သူရှက်ရှာမှာပေါ့၊ နာကြည်းရှာမှာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ အဖေကို အရွံ့တိုက်ရင်း ဒီလိုပုံစံဖြစ်လာတာပါ။ သူ့အဖေကိုက အလုပ်မဟုတ်တာ၊ သမီးကိုမငဲ့တာ၊ မိုးခင် ဘယ်လောက် သနားစရာကောင်းလဲ လေးလေးရာ "

ကိုထူးအောင်က မိုးခင်ခင်ဘက်က ကြံ့ကြံ့ခံ ရပ်တည်ကာ ကွယ်ပေးနေ သော ကိုယ့်တူလေးကို သနားလည်း သနား၊ အမြင်လည်းကတ်၊ ရယ်လည်း ရယ်ချင်လာရပါသည်။ ကိုထူးက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

"ဒီမှာ အညို မင်း ကလေးပဲ ရှိပါသေးတယ်ကွာ၊ ယောက်ျားတွေ အကြောင်း မင်း ဘယ်လောက်သိလဲ၊ မိုးခင် အဖေ မိန်းမတွေ တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် ယူတယ်ဆိုတာ ယောက်ျား သဘာဝပဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားသဘာဝ ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ ယောက်ျားမှာ ယောက်ျားသဘာဝ ပြပုံချင်း မတူညီကြဘူး၊ ငါက သူဌေးတွေ အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာ လုပ်ခဲ့တာ ကြာပြီဆိုတော့ သူဌေးတွေအကြောင်း နောကျေအောင်သိတယ်၊ ဥပမာကွာ ငါ အခု အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အိမ်က သူဌေးဆိုသားကြီး သမီးကြီးတွေ ရှိတယ်၊ မယားငုတ်တုတ်ရှိတယ်၊ သူတို့ သားသမီးတွေက တက္ကသိုလ် ဘွဲ့တွေ ဘာတွေတောင် ရကုန်ကြပြီ၊ သူဌေး

က ပိုက်ဆံရှိတော့ အပြင်မှာ ပွေတယ်၊ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ ကျေနပ်အောင် ပိုက်ဆံပစ် ပုံကျွေးထားတော့ ဘာပြဿနာမှမရှိဘူး၊ သူ မိသားစုလည်း မပြိုကွဲဘူး၊

"မိုးခင် အဖေကျတော့ မချမ်းသာတဲ့ သာမန်ယောက်ျားပဲ ဆိုတော့ ဒီလိုပဲ ယောက်ျားသဘာဝ ပြချင်ရင် နီးစပ်ရာလေးတွေ အတည်ယူလိုက်၊ တင် ကျွေးထားလိုက်နဲ့ အိမ်ထောင်ဆက် များလာတာပေါ့၊ သာမန် နိမ့်နိမ့်ပါးပါး ထဲက ယူတော့ စရိတ်လည်းမထောင်း၊ အိမ်မှုကိစ္စလည်း လုပ်ပေးမယ့်သူ ရှိ တာပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား"

"လေးလေး ပြောသလိုဆို လောကကြီးမှာ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ယောက်ျားသဘာဝ ပြနေကြတဲ့ သူတွေချည်းပဲ ရှိတဲ့အတိုင်းပဲ..၊ သစ္စာရှိရှိ သိက္ခာရှိရှိနေတဲ့ အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားတွေမှ အများကြီးရှိပါ လေး လေးရာ၊ မိုးခင် အဖေသာ သစ္စာရှိရှိ သိက္ခာရှိရှိနေရင် မိုးခင် ဒီလို ဆိုးလာ မှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"မင်းပြောသလို သစ္စာရှိရှိ သိက္ခာရှိရှိ ယောက်ျားတွေလည်း မရှိဘူးမဟုတ် ရှိပါတယ်၊ မိုးခင်အဖေက အဲဒီလို သိက္ခာရှိတဲ့ ယောက်ျားမျိုးမဟုတ်လို့ မိုး ခင် ကံဆိုးတယ်ပဲ ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ ဘယ်သူ့ကြောင့် ဘယ်ဝါ ကြောင့် အပြစ်ပုံချပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရေစုန်မျှောပစ်စရာမှ မလိုတာ"

အညိုက ပြောစရာ စကားမရှိတော့သလို ငြိမ်သွားသည်။

"လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းမှတာကွ၊ ကဲ...ဥပမာ မင်း ဆိုပါတော့ ကွာ၊ မင်း အခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်မှာ အမျိုးသမီးကြီးတွေက မင်းကို ဦးစားပေးတာ၊ မျက်နှာသာပေးတာ၊ သာယာတာတွေ မရှိဘူးလားပြော"

အညိုက နှုတ်ဆိတ်မြဲ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

"အဲဒါတွေကို အခွင့်အရေးယူပြီး မင်း ငွေရပေါက် ဖန်လို့ရပေမဲ့ မဖန်ဘူးလေ၊ အဲဒါ မင်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာလေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကိုယ်မင်း အပျက်စီးမခံတာလေ၊ မိုးခင်လည်း မင်းလိုစိတ်မျိုးရှိရင် သူ့အဖေ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူ့ပတ်ဝန်းကျင် ဘာဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ အထိခိုက်မခံဘဲ ကောင်းအောင်နေရမှာပေါ့"

"အခုလည်း သူ ကောင်းအောင်နေတာပဲ လေးလေးရဲ့၊ သူ ရုပ်လေးလှပေမဲ့ မပွေမရှုပ်ဘူးလေ"

"အဲဒါက အကောင်းစား မတွေ့သေးလို့ပါကွာ၊ သူက မယ်ဘဝင်ပဲ၊ တော်ရုံ ရုပ်ကွက်ထဲက လူလောက်တော့ ဘယ်ကြွေပါမလဲ၊ အထက်တန်းစားကိုမှ ချိန်နေတာနေမှာပါ"

"အဲဒီလို ရမ်းမှန်းမပြောပါနဲ့ လေးလေးရာ၊ သူ့စိတ်ထဲ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ လေးလေးတို့က ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ"

"မင်းကတော့ ချစ်တဲ့သူဆိုတော့ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို မျက်မှန်စိမ်း တပ်ကြည့်တာပေါ့ကွာ၊ မျက်မှန်စိမ်း တပ်ထားရင် မြက်ခြောက်ကိုတောင် မြက်နုစိမ်းစိမ်းလေးတွေလို့ ထင်သေးတာပဲ၊ ကြည့်လည်းလုပ် ... မြက်နုမှတ်လို့ စားမိပြီး လျှာရှုမှ မြက်ခြောက်မှန်းသိမယ်"

"အမှန်တော့ ကျွန်တော်ကသာ သူ့ကိုချစ်နေရတာပါ လေးလေးရာ၊ သူက ကျွန်တော့်အချစ်ကို လက်မခံပါဘူး၊ သူနဲ့ကျွန်တော် ရည်းစားတောင် မဖြစ်သေးဘဲ အဒေါ်က သဘောမတူဘူးတွေ ဘာတွေလုပ်နေတော့ သူမခံချင်ဖြစ်ပြီး လာရန်တွေ့တာပေါ့"

"မင်းအချစ်ကို သူ ဘာလို့ လက်မခံဘူးလို့ ထင်သလဲ အညို"

လေးလေးက လေးနက်စွာ မေးလိုက်တာမို့ သူ ငြိမ်ကျသွားပါသည်။ အဲဒီ

မေးခွန်းကို သူလည်း မဖြေတတ်ပါ။

"မင်း မဖြေတတ်ရင် ငါဖြေပေးမယ်၊ သူ မင်းအချစ်ကို လက်မခံတာဟာ မင်းအခြေအနေကို လက်မခံနိုင်လို့၊ မင်းမှာ ပိုက်ဆံမရှိလို့၊ မင်းက အထက်တန်းမကျလို့ပဲ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ မင်းက မိုးခင်ကို အရမ်း နားလည်တယ်၊ သည်းခံတယ်၊ သေအောင်ချစ်တယ်၊ မင်းရုပ်ကလည်း ချော တယ်၊ မင်းတို့ချင်း ရင်းနှီးမှုလည်း ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက ဟိုတယ်ဧည့်ကြို လခစားပဲ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို သူ လက်မခံတာ၊ အဲဒါ အမှန်ပဲ၊ အဲဒါကို မင်း သဘောပေါက်ထား၊ အဲဒီလို မိန်းကလေးကို ရှောင်၊ ငါ ပြောချင်တာ တော့ အဲဒါပဲ။

"ကဲ ...ငါလည်း ခဏပြန်အိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းလည်း ကဗျာဆန်ဆန် ခရေပန်း ကောက်တာတွေ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့၊ ပြန်အိပ်လိုက်ဦး၊ မီးပိတ်လိုက်..

လေးလေးက အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လှဲချပြီး စောင်ကို ခေါင်းမီး ဆွဲခြုံထား လိုက်သည်။ အညှိက မီးခလုတ်ကို လှမ်းပိတ်ပြီး အိပ်ရာမှာ ပြန်လှဲနေလိုက် သည်။

သို့သော် သူ အိပ်မပျော်ပါ။

ခဏကြာတော့ လေးလေး၏ အိပ်ရာဘက်မှ အသက် ရှူသံ မှန်မှန်ကြား လာရသည်။

သူ ညင်သာ တိုးတိတ်စွာ အိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်ပါသည်။

(၄)

*

"မိုးခင်.. မိုးခင်"

စည်သူညိုက ရေစိုလက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ထုပ်ထားသော ခရေပန်းထုပ်လေးကို ဖွဖွကိုင်ကာ မိုးခင် ရပ်နေသော ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်ဆီသို့ ပြေးလာရင်း လှမ်းအော်ခေါ်လာသည်။

ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်မှာ ရပ်နေသော မိုးခင်က အညို့ကို လှည့်ကြည့်ရင်း မျက်ခုံးတစ်ချက် တွန့်ကာ မကြည်မသာ ကြိုဆိုလိုက်သည်။

သို့သော် သူက အပြုံးမပျက်ဘဲ မိုးခင်ရှေ့သို့ အမောတကော ရောက်ရှိသွားကာ ပန်းထုပ်ကလေးကို လှမ်းပေးရင်း...

"မိုးခင် ငါ ဒီနေ့ ပန်းကောက်တာ နောက်ကျသွားလို့ သိပ်အများကြီးတော့ မရလိုက်ဘူး၊ ရသလောက်တော့ ကောက်လာခဲ့တာပဲ၊ နင့်အိမ်သွားတော့ နီနီက နင် ခုပဲ အပြင်ထွက်သွားတယ်ဆိုလို့ မိလိုမိငြား လိုက်လာတာ၊ မိလိုတော်ပါသေးရဲ့၊ နင်ပြန်လာမှဆို ပန်းတွေက ခုလောက်မလန်း ..."

"ကဲ"

"ဟာ"

မိုးခင်က သူ့လက်ထဲက ပန်းထုပ်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲယူလိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို ပစ်ပေါက်လိုက်ပါသည်။ ပန်းထုပ်က သူ့မျက်နှာနှင့်ထိကာ ပန်း

တွေ ဖွားခနဲ လွင့်ကျလာပါသည်။ တစ်ပွင့်ချင်း လိုက်ကောက်စုပြီး ရေစင် စင်ဆေးကာ ယုယုယယ ထုပ်ယူလာသော ပန်းတွေကို သူ နှမြောစွာ ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ သူ မော့ကြည့်တော့ မိုးခင်ရဲ့ ဒေါမာန်ထနေသော စူးစူးရှ ရှ မျက်ဝန်းများနှင့် ဆုံလိုက်ရသည်။ မိုးခင် မျက်ဝန်းတွေက မီးဝင်းဝင်း တောက်နေသလိုပင်...။

"နင့်ကို ငါဘာပြောထားလဲ အညို၊ ငါနဲ့ လာမပတ်သက်ဖို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ နင့်အဒေါ်ကြီးလည်း ငါမုန်းတယ်၊ နင့်မျက်နှာလည်း မကြည့် ချင်ဘူး၊ နင့်လောက်ကိုလည်း ငါမချစ်နိုင်ဘူး"

"အေးပါ၊ နင် မချစ်နိုင်တာ ငါသိပါတယ်၊ ချစ်ပါ ချစ်ပါလို့လည်း ဇွတ် တောင်းဆိုမနေပါဘူး၊ ချစ်တာ မချစ်တာက နင့်အပိုင်း၊ ငါ့ဘာသာ ချစ်ချင် လို့ ချစ်နေတာက ငါ့အပိုင်း၊ ငါ့စိတ်ကိုတော့ နင် လာပိတ်လို့မရဘူးလေ"

"နင့်စိတ်ကို ပိတ်မရတော့ ငါ လာဘ်ပိတ်တာပေါ့ ..."

"ဘာဆိုလို့လဲ"

"ဆိုင်တယ်၊ နင်က ငါ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း တစ်ရပ်ကွက်လုံးသိ အောင် ကြေညာ မောင်းခတ်ပြီး ခရေပန်းတွေ ကောက်ပေးလိုက်၊ ငါကြိုက် တဲ့မုန့်တွေ ဝယ်လာလိုက်နဲ့ ငါ့ကို နင့်ရည်းစားလို သဘောထားနေတော့ တချို့ မသိတဲ့လူတွေက နင့်ကို ငါ့ ရည်းစား မှတ်မှာပေါ့.."

"မမှတ်ပါဘူး၊ ငါ ကြိုက်ပေမဲ့ နင်မကြိုက်ဘူးဆိုတာလည်း လူတိုင်းသိ အောင် ငါပြောထားသားပဲ၊ မယုံမေးကြည့်၊ ရွတ် ... ရွတ်... ဟေ့ကောင် ဘယ်လဲ ..."

စည်သူညိုက ပြောပြောဆိုဆို ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်သို့ လျှောက်လာသော ရပ်ကွက်ထဲက သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ

သည်။

"သြော်... အေး... အညို... ငါ မြို့ထဲကွ၊ သိမ်ကြီးဈေးဘက်သွားမလို့၊ မင်း တို့ကော"

"ငါက မသွားပါဘူး၊ မိုးခင်ပဲသွားမှာ၊ မင်း မိုးခင်နဲ့ငါ့ကို သမီးရည်းစားလို့ ထင်လား..."

"အဟ..."

ဇော်ကြီးက တစ်ချက်ရယ်ကာ ဝါးလက်စ ကွမ်းကို ပျစ်ခနဲ ထွေးထုတ် လိုက်ပြီး ပြုံးစိစိဖြင့် ...

"မိုးခင် မင်းကို မကြိုက်တာ ကလေးကအစ ခွေးကအစ သိတာပဲဟာ၊ ဘာ တွေ အဆန်းလုပ် မေးနေတာလဲ၊ မိုးခင် နင် ပြန်မကြိုက်ရင် အဲဒီကောင် ဂေါက်သွားလိမ့်မယ်... သိလား၊ ဟော...ကား လာပြီ၊ ဒိုးပြီဟေ့ ..."

ဇော်ကြီးက မှတ်တိုင်မှာ ရပ်လာသည့် ကားပေါ် တွယ်တက်သွားသည်။ အညိုက မိုးခင်ကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ကာ "ဘယ့်နှယ်ရှိစ" ဟု မေးတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်ရင်း ...

"ကြားတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်သူမှ နင်နဲ့ ငါ့ကို သမီးရည်းစားလို့ မထင် ဘူး ...တွေ့လား၊ တွေးပူမနေနဲ့၊ နင် လာဘ်မပိတ်တာ သေချာတယ်"

"ဒါပေမဲ့ ဒါက ရပ်ကွက်ထဲက အကြောင်းသိချင်း မို့လို့လေ၊ တခြားကလူ ဆို အထင်မှားမှာပေါ့"

"တခြားက လူ... ဟုတ်လား"

"တခြားက နင့်လိုမဟုတ်တဲ့ သူဌေးတို့ ဘာတို့ကိုပြောတာ၊ အဲဒီလိုလူတွေ က ငါ့ကြိုက်ချင်ရင်တောင် နင်က ကန့်လန့် ပိတ်နေတော့ ငါ့အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တာပေါ့ဟဲ့"

"အမလေး မိုးခင်ရာ နင်လိုချင်တဲ့ သူဌေးအမျိုးအစားတွေ နင့်လာကြိုက် လို့ကတော့ ငါက အောင်သွယ်တောင် လုပ်ပေးလိုက်ဦးမှာ၊ နင် စိတ် ချမ်းသာပြီး လိုချင်တာ ရရင်ပြီးရော"

"အေး .. နင့်စကား နင်မှတ်ထား၊ ပြီးမှ ပြောတဲ့အတိုင်း မဟုတ်ရင် ငါနဲ့ အတွေ့ပဲ"

"အေးပါ စိတ်ချပါ၊ လောလောဆယ် နင် ပိုက်ဆံရှိတဲ့ ရည်းစားမရခင် အချိန်လေးမှာတော့ ငါတို့ အရင်လိုပဲ ခင်ခင်မင်မင် နေရအောင်ပါ"

"အဲဒီလိုနေမိလို့ နင့်အဒေါ်ကြီး အတင်းပြောတာ ခံရပြီးပြီလေ ငည့်ရဲ့၊ နောက်တစ်ခါ အဲဒီလိုအပြော ခံရရင် ငါ နင်တို့အိမ်ကိုတောင် မီးလာရှို့ မိ လိမ့်မယ်"

မိုးခင်က ပြောရင်းဆိုရင်း ဒေါသဖြစ်လာပုံဖြင့် လေသံက ထန်လာကာ ခါး တစ်ဖက် ထောက်လိုက်သည်။ မှတ်တိုင်မှာ လူရှင်းနေလို့သာ တော် တော့သည်။

"ဒေါသလေး နည်းနည်းလျော့ပါ မိုးခင်ရယ်"

"ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငါ့ဒေါသကို ဆွနေတဲ့သူက တစ်နေ့တခြား များများ လာလို့ ဒေါသက မလျော့တဲ့အပြင် တိုးတောင်လာသေးတယ်၊ ငါ့ဒေါသ မ ပေါက်ကွဲခင် နင်လှည့်ပြန်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်အညို့ ..."

"နင်ကလည်းဟာ..."

"ဘာ နင်ကလည်းဟာလဲ၊ ဟင်း ... ရုပ်ကိုက"

မိုးခင်က ခါးထောက်လျက်ပင် အညို့ကို အထင်သေးသလို ခြေဆုံးခေါင်း ဆုံး ကြည့်လိုက်ရင်း..

"ရုပ်ရည်လေးကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဝတ်တာစားတာက ပုံမလာ

ဘူး၊ အပေါ်စားချည်းပဲ၊ နင် ဟိုတယ်မှာ ဒီပုံစံနဲ့ အထုပ်ဆွဲနေရတာလား။"

"ဘာအထုပ်ဆွဲရမှာလဲဟ..."

"ဧည့်သည်တွေရဲ့ အထုပ်အပိုးတွေ အိတ်တွေ သယ်ပို့ပေးနေရတာလား မေးတာပါ"

"ကူလီလို သယ်ရတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဟ၊ ယူနီဖောင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ပြီး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပျူပျူငှာငှာ ကူညီကြိုဆိုရတာမျိုးပါ"

"ဟွန့် ဘာဝတ်ဝတ် အထုပ်သယ်ရတာတော့ သယ်ရတာပဲဟာ၊ ဒါနဲ့များတောင် နင့်အဒေါ်က ဘာတွေ မာန်တက်ပြီး ငါနဲ့မတူဘူး မတန်ဘူး ဖြစ်နေရတာလဲ၊ အံ့ပါရဲ့... ကဲ ကားလာပြီ၊ ငါသွားတော့မယ်၊ နင်လိုက်မလာနဲ့၊ လိုက်လာရင် ကားပေါ်က တွန်းချခံရမယ်မှတ်"

မိုးခင်က မှတ်တိုင်မှာရပ်ထားသည့် ကားပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။

မိုးခင်ခင်ဆိုတာ ပြောရင်ပြောသလို လုပ်တတ်သည့်သူမျိုး။ သူစိတ်မထင်လျှင် တကယ် တွန်းချမည့်သူမျိုးမို့ သူက မိုးခင်နောက်ကို လိုက်မသွားရဲတော့ဘဲ ကားမှတ်တိုင် ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်ချလိုက်မိပါသည်။

သူ ရှေ့မှာတော့ သူ တယုတယ ကောက်ယူ ဆေးကြော သန့်စင်လာသည့် ခရေပွင့်ကြွေတွေ ပြန့်ကျဲနေသည်။ သူက ခရေတွေကို ငေးမောငိုင်းတွေနေမိသည်။

ဒီခရေတွေကြောင့်ပဲ မိုးခင်နဲ့ သူ စတွေ့ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါသည်။

မိုးခင်က ခရေအကြွေလို လေဝှေ့ရာ လွင့်ပါးချင်သော စိတ်မျိုးဖြင့် မတည်မငြိမ် ရှိလှသည်။

ခရေလို လှ၊ ခရေလို မွှေးကာ ခရေအကြွေလို လွင့်ဝဲမျောပါတတ်သော မိုးခင်ကို ခရေပင် အောက်မှာပင် သူ စတွေ့ခဲ့ပါသည်။

အဲဒီတုန်းကတော့ မိုးခင်ဟာ ခုလို စရိုက်မျိုးရှိသူဟု မထင်ရအောင် နူးညံ့၍ ချစ်စရာ ကောင်းနေခဲ့သည်။

မနက် ဝေလီဝေလင်း အချိန်လေးမှာ ညပိုင်းတာဝန်က ထွက်ပြီး အိမ် ပြန်လာတိုင်း ရပ်ကွက်ထိပ် ခရေပင်တန်းကလေး အောက်က သူ ဖြတ် လျှောက်ရလေ့ ရှိပါသည်။

ခရေများများ ကြွေသည့် ထိုဆောင်းရာသီမှာ ခရေပန်းတွေ ကောက်နေ တတ်သော သူမကို သူ သတိထားမိလာခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ သူက သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်မှာ ကွယ်ရပ်ပြီး သူမ ပန်းကောက်နေတာကို ချောင်းကြည့်နေဖြစ်သည်။ ရုပ်အင်္ကျီပွပွနှင့် လုံချည် တိုကျစ်ကျစ်လေး ဝတ်ကာ ဆံပင်တို ဘေးခွဲ အုပ်အုပ်လေးနှင့် သူမပုံစံက ခပ်ရိုင်းရိုင်း လှနေတတ်သည်။

တစ်ရက်မှာ သူက သူမ ခရေကောက်နေသည့် နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း က ခရေပွင့်အကြွေတွေကို လိုက်ကောက်ရင်း သူမကို မသိမသာလေး လှမ်းလှမ်း ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ နူးညံ့သည်ဟု ထင်ထားပေမဲ့ မနူးညံ့သော သူမစရိုက်ကို စတင် သိခဲ့ရတာဖြစ်ပါသည်။

"ဟဲ့... နင်က ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဘာလို့ ပန်းလာကောက်ရတာလဲ၊ ဒီ နေ့ ပန်းကြွေတာနည်းလို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ နင်က တစ်မျိုး"

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နှုတ်ဖျားက ထွက်လာသည့် ခပ်ဆတ်ဆတ် စကားက သူ့ကို အံ့အားသင့် ရယ်မောမိစေပါသည်။

"ဘာရယ်တာလဲ...နင်က"

"နှင့်အတွက် ပန်းကူကောက်ပေးတဲ့လူကို နင်က ရန်လုပ်နေလို့ ရယ်တာ ပေါ့၊ ငါ့ဖို့ကောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်အတွက် ကောက်နေတာ"

"မလိုပါဘူး၊ ငါလိုချင်တာ ငါ့ဘာသာ ကောက်မှာပေါ့၊ နင်က ဘာဆိုလို့ ကောက်ရမှာလဲ၊ လာမပတ်သက်နဲ့၊ အေးဆေးနေ ..."

သူမက ပြောပြီး သူ့ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ခရေပွင့်ကြွေတွေ ရှာနေခဲ့သည်။ သူက မြေပြင်ပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေရင်းက ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ဘဲလို ရွှေ့ကာရွှေ့ကာဖြင့် သူမနားသို့ ကပ်သွားလိုက်ပြီး ...

"နင် ဘာလို့ နေ့တိုင်း ခရေကောက်တာလဲ"

"မကျေနပ်လို့.."

"ဘာကို မကျေနပ်တာလဲ..."

"ခရေပန်းဆို ဘယ်သူကမှ အပင်ပေါ်တက်မနူးဘဲ အကြွေစောင့်ပြီး အလွယ်တကူ ကောက်နေကြတာကို မကျေနပ်လို့ပေါ့ဟယ်"

"ဪ... ဪ... အဲ့လိုလား၊ ဒါဆို နင်ကျတော့ ဘာလို့ အလွယ်တကူ ကောက်လဲ၊ မကျေနပ်ရင် အပင်ပေါ်တက်နူးပါလား"

"မနူးနိုင်လို့ပေါ့ဟဲ့"

"အေးလေ တခြားဘယ်သူကရော အပင်ပေါ်တက်နူးဖို့ စိတ်ကူးမှာလဲ၊ ခရေဆိုတာ ကြွေတာသဘာဝပဲ၊ အကြွေကောက်တာလည်း လူ့သဘာဝပဲ၊ ဒါဘာမကျေနပ်စရာ ရှိလဲ၊ သူ့သဘာဝအတိုင်း ပုံမှန်ဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စကို လက်ခံလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ"

သူမက အနည်းငယ် တွေဝေသွားကာ တောက်တစ်ချက် ခတ်လိုက်ရင်း ...

"တောက်... ပန်းချင်းအတူတူ ခရေ လာဖြစ်ရတာကိုက ကံဆိုးတာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ငါက ရနိုင်သလောက်ကောက်ပြီး ငါ့အိပ်ရာထဲမှာ တမြတ်တနိုး ကြဲထားတာ"

"ဪ... နင့်အိပ်ရာထဲမှာ ကြဲဖို့ ကောက်တာလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ခရေပန်းနံ့ကို ငါကြိုက်လို့၊ အဲဒီပန်းနံ့နဲ့မှ အိပ်ပျော်တာ"

"ဪ... ငါက နင်ပန်ဖို့ ကောက်တယ်မှတ်လို့"

"မပန်ပါဘူး"

အညိုက သူမခေါင်းကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"ဟုတ်သားပဲ၊ နင့်ဆံပင်က တိုစိစိလေးဟာ၊ နင် ပန်းပန်ရင် အရူးမ ပန်းပန်သလို ဖြစ်နေမှာ"

"ဘာ...၊ နင် ငါ့ကို အလကားနေရင်း ရန်လာစနေတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါ အလုပ်ကပြန်လာတဲ့ မနက်တိုင်း နင့်ကို တွေ့တွေ့နေလို့ မျက်မှန်းတန်းပြီး မိတ်ဆွေဖွဲ့ချင်နေတာပါ၊ အပြောအဆိုမတတ်လို့ ရန်စသလိုဖြစ်သွားတာ ဆောရီးပါဟာ"

မိုးခင်က အညိုကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

"နေပါဦး... နင်က မနက်ကြီးမှ အလုပ်က ပြန်လာတာဆိုတော့ ညစောင့်လား"

အညိုက မျက်နှာရှုံ့ မဲ့သွားကာ...

"ဒါ့ထက်နည်းနည်းလောက် အထင်ကြီးပေးလို့ မရဘူးလားဟာ၊ ငါ့ရုပ်ငါ့ရည် ငါ့အရွယ်နဲ့ ညစောင့်လုပ်ပုံမလား"

"အို... မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ ရုပ်ရည်သန့်သန့်ပြန်ပြန် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ကောင်လေးတွေ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း လုပ်နေတဲ့သူတွေမှ အများကြီး"

"ငါက ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းပါ။ နိုက်ရှစ် ဆင်းပြီး ပြန်လာတာ"

"ဟိုတယ်မှာ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ပန်းကန်ဆေးတာလား၊ သန့်ရှင်းရေးလား"

"လူကို တော်ရုံနှိမ်ပါဟာ၊ ငါက ဧည့်ကြိုဝန်ထမ်းပါ"

"ဪ... သိပြီ၊ အထုပ်ဆွဲသမားလေးပေါ့"

သူမက တမင်ထွေငေါ့ ပြောဆို ချိုးနှိမ်နေသော်လည်း အညိုက စိတ်မဆိုး မိခဲ့ပါ။ သူမ အဲဒီလို ဂျစ်တိုက်နေတာ ဝှော်နေတာလေး တွေကိုပဲ ရယ်ချင် သဘောကျကာ တစ်စတစ်စ နှစ်လို စုံမက်လာခဲ့မိတာ ဖြစ်ပါသည်။

အညိုနဲ့ မိုးခင်ခင်တို့ ခင်မင်ရင်းနှီးလာပြီး နောက်မှာတော့ မိုးခင်အိပ်ရာ မှာ ဖြန့်ခင်းဖို့ ခရေပန်းတွေကို ခရေတွေကြွေတဲ့ ရာသီတိုင်း သူ ကောက် ပေးခဲ့ပါသည်။

မိုးခင်ဟာ ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းကလေးတွေနဲ့လည်း သင့်တော်အောင် မ ပေါင်းတတ်။ အလျှော့ပေးချင်စိတ်၊ ညှိနှိုင်းချင်စိတ်လည်း မရှိ၊ ထစ်ခနဲရှိ ရန်ဖြစ်ဖို့ ဝန်မလေးဘဲ စွာတေးလန် ဘုဘောက်ကျ၊ အဆိုးမြင်စိတ်တွေသာ ပြည့်လျှံနေသော မိုးခင်ကို ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းကလေးတွေ ကလည်း မ ပေါင်းချင်လှပါ။ ထို့ကြောင့် မိုးခင်ဟာ သင်းကွဲ၊ အထီးကျန်လူမိုက် ။

အဲဒီ အထီးကျန် လူမိုက်မကိုပဲ အညိုက အစစအရာရာ နားလည်သည်းခံ စွာ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့မိတာဟာ ရှေးဘဝက ပါလာတဲ့ ရေစက်လား ဝဋ်ကြွေး လား သူလည်း မသိပါ။

သူပတ်ဝန်းကျင်က ရှိရှိသမျှ လူအားလုံးက သဘောမတူဘူး ပြောလည်း သူက မိုးခင်ကို မေတ္တာမပျက်ပါ။ တစ်ရွာလုံးနဲ့ တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပေမဲ့ လည်း သူဟာ တစ်ယောက်ရဲ့ ဘက်မှာသာ...။ တစ်ရွာလုံး ဘာပဲပြောပြော သူဂရုမစိုက်ပါ။

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မကျေနပ်တဲ့ မိုးခင်ရဲ့ ခံစားချက်ကို သူက စာနာသည်။ သနားသည်။ သူ့ကို မိုးခင်က လုံးဝ မချစ်နိုင်ကြောင်း ပြောပြီး ချိုးနှိမ်

ဆက်ဆံလည်း ခေါင်းငုံ့ခံသည်။ မိုးခင်ကို ဆံခြည်တစ်မျှင်ပင် အပြစ်မမြင် ပါ။

မိုးခင်ဟာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အတွက် ချမ်းသာသော လူမျိုးကိုသာ မျှော်မှန်း တာဟာလည်း တရားမျှတ သဘာဝကျသည်ဟု ထင်သည်။ တစ်ချိန်က ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေခဲ့ရတဲ့ မိုးခင်ဟာ အိမ်ထောင်သည် ဘဝမှာ ပြည့်စုံ တင့်တယ်စွာ နေလိုမှာပင်။

မိုးခင် သူ့အချစ်ကို လက်မခံတာဟာ မိုးခင်အပြစ် မဟုတ်၊ ပိုက်ဆံများများ မရှာနိုင်တဲ့ အညို့အပြစ်သာ ဖြစ်ပါသည်။ မိန်းမ ဆိုတာကတော့ အစစအရာရာ အားကိုးမှီခိုနိုင်တဲ့ သူမျိုးကိုသာ လိုချင်ရှာမှာပေါ့လေဟု တွေးကာ သနား အားနာရသည်။ စာနာ နားလည်ရသည်။

"ဟဲ့..."

"ဟင် ... မိုးခင်.."

မှတ်တိုင်မှာ ငိုငင်ငေးတွေးနေဆဲ ဖြစ်သော သူ့ရှေ့မှာ မိုးခင် ရပ်လာတာမို့ သူက အံ့ဩသွားမိကာ...

"နင် ကားနဲ့လိုက်သွားတာ မဟုတ်ဘူးလား"

"ဟုတ်တယ်လေ..."

"ပြန်လာတာ မြန်လှချည်လား"

"မြန်ဆို ရှေ့မှတ်တိုင်က ဆင်းပြီး ကားပြန်စီးလာတာ"

"အိမ်မှာ ဘာကျန်ခဲ့လို့လဲ"

"နင်က ဘာလို့ ခုထိ မပြန်သေးတာလဲ..."

မိုးခင်က အညို့မေးတာကို မဖြေဘဲ အညို့ကို မေးခွန်း ပြန်ထုတ်လိုက်ပါ သည်။

"ငါ မပြန်ချင်သေးလို့ပေါ့ဟာ"

"မိုးတွေရွာလာတာ မသိဘူးလား"

"ဪ... အင်း... ဟုတ်သားပဲ ... မိုးရွာနေတာ"

မိုးခင်ပြောမှ မိုးခပ်စိပ်စိပ် ရွာချနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ သတိပြုမိ သွားသည်။ သူက အရာအားလုံးကို မေ့လျော့ငေးငိုင်ကာ မိုးခင် အကြောင်း ကိုသာ တွေးနေခဲ့မိသည်လေ။

စည်သူညိုက မတ်တတ် ထရပ်လိုက်ရင်း မိုးခင် ခေါင်းပေါ်က ရေစက် တချို့ကို လက်ညှိုး လက်မနှင့် တောက်ထုတ်ပေးလိုက်ရင်း..

"နင် ထီးမပါလို့ ပြန်လာတာလား"

"ထီးမပါပေမဲ့ မိုးကာဂျာကင်ပါတယ်၊ ဝတ်ထားတာ မမြင်ဘူးလား"

"ဪ... အေး... ဟုတ်သားပဲ"

မိုးခင်က အနီရဲရဲ မိုးကာဂျာကင် အပွကြီးကို တီရှပ်ကိုယ်ကျပ်လေးပေါ်က နေ ကပိုကရို ထပ်ဝတ်ထားတာပင်။ ထိုဂျာကင်ဟာ သူဝယ်ပြီး မိုးခင် အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးထားသော ဂျာကင်။ မိုးခင်က ဂျင်းပဲန်ပြာ လေး ဝတ်ထားကာ ကြိုးသိုင်းအိတ်တစ်လုံးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လွယ် ထားသည်။ ဒီလိုလေး ဖြစ်သလိုနေတာတောင် မိုးခင်က ကြည့်လို့ ကောင်း လှပါသည်။

သူ မိုးခင်ကို နားမလည်သလို ကြည့်နေဆဲမှာ မိုးခင်က မိုးကာဂျာကင်ဇစ် ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တာမို့ သူမျက်ခုံးပင့်သွားမိသည်။

မိုးခင်က ဂျာကင်ကိုချွတ်ကာ သူ့ဆီ ပစ်ပေးလိုက်ရင်း ...

"ရှေ့... အဲဒါဝတ်ပြီး ပြန်လိုက်တော့"

"မိုးခင်... နင်"

"ဟိတ်... သိပ်စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့၊ ဒါ အနစ်နာခံတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့် လက်ဆောင်ဂျာကင်ကြီး မကြိုက်တော့လို့ မလိုချင်တော့လို့ လာပြန်ပေး တာ၊ ပြန်လိုက်တော့၊ ငါလည်း သွားစရာရှိတာ သွားလိုက်ဦးမယ်"

မိုးခင် စကားဆုံးချိန်မှာပဲ မှတ်တိုင်မှာ ဘတ်စ်ကား တစ်စီး ရပ်လာ ပါသည်။ အညိုက ဂျာကင်ကို ပွေ့ကာ ခဏကြောင်နေမိသည်။ မိုးခင် ဒါ သူ မိုးမိမှာစိုးလို့ ရှေ့မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့် လာပေး တာ မဟုတ်လား။ ပါးစပ်ဆိုးတဲ့ မိုးခင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာလည်း သူ့အတွက် ငဲ့ညှာ စိတ်ရှိပါလား...။

"မိုးခင် ..."

ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ လှမ်းတက်တော့မည့်ဆဲဆဲ မိုးခင်ကို သူလှမ်းအော်ခေါ် ရင်း ကားဆီသို့ ပြေးသွားလိုက်မိသည်။

"မိုးခင် နေဦး"

"ဟဲ့... ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ဖယ်စမ်းပါ"

"လာ... ပြန်လာခဲ့"

"ဟဲ့... လွှတ်ဆို ... နင်ကြည့်စမ်း..ငါ့ကို ကားပေါ်က ဆွဲချတယ်"

အညိုက မိုးခင်ကို ကားပေါ်က ဆွဲချခေါ်လာပါသည်။ ကားကလည်း ထွက်သွားပြီမို့ မိုးခင်က သူမလက်ကို ဆောင့်ရုန်းလိုက်ရင်း ...

"အညို ... နင် ဘာလူပါးဝတာလဲ"

"မိုးခင် နင်...နင်လည်း ငါ့ကိုချစ်နေတယ် မဟုတ်လား"

"ဘာ...၊ ဟ... ဟ... ဟ"

မိုးခင်က ခေါင်းကိုနောက်သို့ မော့လှန်ကာ လှောင်ပြောင် ရယ်မောလိုက် ပြီးမှ အညိုကို ပြုံးစိစိကြည့်ကာ လက်ခါပြလိုက်ရင်း..

"လုံးဝ...လုံးဝ... လုံးဝပါပဲ အညိုရယ်၊ လုံးဝ....လုံးဝ လုံးဝ မချစ်ပါဘူး ဟယ် ..."

"ငါ ပိုက်ဆံရှိရင်ရော နင်က ချစ်မှာလား"

"အင်း... အဲဒါကတော့ အဲဒီတော့မှ စဉ်းစားတာပေါ့ကွယ်"

မိုးခင်က ပေါ့ရွတ်ရွတ်နှင့် လှောင်ပြောင်သရော်သလို ပြောနေတာမို့ အညိုက တစ်ချက်မဲ့လိုက်ရင်း

"ဟွန့် ... ဒီပုံစံနဲ့များ ..."

"ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ"

"ပိုက်ဆံရှိတဲ့.. အဆင့်မြင့်တဲ့ ယောက်ျားမျိုး လိုချင်ရင်လည်း နင့်ပုံစံကို အရင်ပြင်ပျဲလား၊ ပိုက်ဆံရှိပြီး အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ အပြောအဆိုအနေအထိုင် ယဉ်ကျေး လိမ္မာသိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းမမျိုးကိုပဲ လိုချင်ကြတာ ..."

"အဲဒီလိုမျိုး လိုချင်တဲ့သူ တွေတော့လည်း သူတို့လိုချင်တဲ့ ပုံစံ နေပြလိုက်တာပေါ့ဟယ် မဟုတ်ဘူးလား၊ ကဲ... နင် ပြန်တော့၊ ငါ သွားစရာရှိသေးတယ်"

"မိုးတွေရွာနေတယ် မသွားနဲ့တော့၊ လာ... အိမ်ပြန်လိုက်ပို့မယ်၊ ရော့..ဂျာကင် ပြန်ဝတ်"

"မလိုချင်ပါဘူးဆို နင့်ဂျာကင်ကို"

အညိုက မိုးခင်ဂျာကင်ကို ပြန်ပစ်ပေးလိုက်တော့ မိုးခင်က အညို့ထံ ပြန်ပစ်ပေးလိုက်သည်။ အညိုက ပြန်ပစ်၊ မိုးခင်က ပြန်ပစ်ဖြစ်နေပြီးမှ အညိုက ဂျာကင်ကို ဆွဲဖြန့်ကာ မိုးခင်ကို ဇွတ်ဝတ်ပေးလိုက်ပြီး ခေါင်းစွပ် ဆွဲဆောင်းပေး၊ ဇစ်ဆွဲ ပိတ်ပေးပြီး မိုးခင်လက်ကိုဆွဲကာ မိုးရေထဲသို့ ထွက်လိုက်

သည်။

မိုးခင်က လက်ကို ဆောင့်ကာ ဆောင့်ကာ ရုန်းရင်း ...

"ဟဲ့... လွတ်စမ်း၊ နင်နဲ့ ငါ့ကို သမီးရည်းစား မှတ်မယ်ဟဲ့၊ ငါ အထင်မခံ နိုင်ဘူးဟဲ့၊ လာဘ်ပိတ်တယ်ဟဲ့..."

ဟု တစာစာအော်ရင်း ပါလာသည်။ သို့သော် မိုးသံကြောင့် မိုးခင်အသံကို ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ပီပီသသ မကြားနိုင်။

အညှိက မိုးရေထဲမှာ ခေါင်းကိုမော့လိုက်ရင်း လက်တစ်ဖက်ကို ပါးစပ်ဝ မှာ အော်လံလိုတော့ကာ...

"မိုးခင်နဲ့ ကျွန်တော် သမီးရည်းစားတွေ မဟုတ်ပါဘူးဗျို့၊ ကျွန်တော်ကပဲ ချစ်ရတာပါဗျို့"

ဟု အော်လိုက်ပြီးမှ မိုးခင်ကို ငဲ့ကြည့်ကာ...

"ကဲ... ကျေနပ်ပြီလား၊ အဲဒီလိုဆို ကျေနပ်ပြီလား..."

ဟု မေးလိုက်တော့ မိုးခင်က ခေါင်းမော့ကာ အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်ပါ သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးမှာတော့ မိုးစက် မိုးပေါက်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျကြွ နေလေသည်။

(၅)

*

"ဟေ့ကောင်... အညို၊ ဟိုမမကြီးက မင်းကို မျက်စိကျနေပုံပဲနော်၊ မင်း တော့ သူဌေးဖြစ်ကိန်း ဆိုက်တော့မယ် ထင်တယ်"

"မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ ကျော်ကို ..."

"မင်းကလည်း ဒီလိုအထာတွေ သိသားနဲ့"

"တော်စမ်းပါကွာ..."

အညိုက ကျော်ကိုကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောရင်း ကျော်ကို ကြည့်နေတဲ့ ဟို မမကြီးဆိုတာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။

တကယ်တော့ ထိုမမကြီးဆိုတာဟာ မမကြီးအရွယ်မက အန်တီကြီး အရွယ်ပင် ရှိခဲ့ပါပြီ ...။ ပိုက်ဆံရှိသူတို့ ထုံးစံ မနုနုအောင် ပြင်ဆင်ခြယ်သ ထားသော်လည်း ဇရာရိပ်ကို ပိရိအောင်တော့ မဖုံးကွယ်နိုင်သေးပါ။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးလို အမျိုးသမီးတချို့ဟာ တစ်ခါတရံမှာ အညိုတို့ ဟိုတယ်ကို ကောင်လေး တစ်ယောက်ယောက်နဲ့အတူ ရောက်လာတတ်ကြ တာပင်။

သူ ဟိုတယ်မှာ အလုပ်ဝင်စတုန်းကတော့ ဒီလိုကိစ္စတွေကို သိပ်နားမ လည်လှ။ နောက်တော့မှ သူ့အရင် အလုပ်ဝင်နှင့်နေသည့် ဧည့်ကြိုကို အောင်ဇင်ကို သူ မေးကြည့်ခဲ့မိသည်။

"အစ်ကို... ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်ကို အဲဒီလို အမျိုးသမီးကြီးတွေ တစ်ခါ

တစ်ခါ ရောက်လာတတ်တယ်နော်၊ ဟိုပြီးတော့ ကောင်လေးတွေကလည်း သူတို့ သားလောက်ကလေးတွေ ..."

သူ မေးတော့ ကိုအောင်ဇင်က ရယ်မောကာ...

"သမီးအရွယ်လောက်လေးတွေနဲ့ တွဲတွဲလာတဲ့ အမျိုးသားကြီးတွေကိုရော မင်းမြင်ဖူးလား"

"မြင်ဖူးတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ယောက်ျားတွေပဲဟာ.."

"ခုခေတ်က ဘာခေတ်တုံး"

"ခင်ဗျာ ..."

"ခုခေတ်က ဘာခေတ်လဲလို့ ..."

ကိုအောင်ဇင် မေးတာကို သူ မဖြေတတ်ပါ။ ကိုအောင်ဇင်က ပြုံးစိစိ မျက်နှာထားနှင့်...

"မသိရင် မှတ်ထား၊ မိန်းမတွေလည်း ယောက်ျားတွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းတဲ့ ခေတ်၊ ယောက်ျားတွေ လုပ်သလောက်တော့ မိန်းမတွေလည်း လိုက်လုပ် နိုင်တာပဲ၊ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေက သူတို့အပန်းဖြေဖို့ ကောင်မလေး တွေကို ငွေပုံပေးပြီး အသုံးချသလို ပိုက်ဆံရှိတဲ့ မိန်းမတွေကလည်း သူတို့ သာယာပျော်ရွှင်ဖို့ အတွက် ကောင်လေးတွေကို အသုံးချတာ ဘာဆန်းလို့လဲ ကွာ..."

ကိုအောင်ဇင် ဒီလိုပြောခဲ့တုန်းက သူ ကြက်သီးထသလို ပခုံးတွန့်မိ ပါသည်။

သူ့အတွက်တော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ် မရှိပါ။ သူ ကတော့ နယ်က လာလို့လား မသိ... ပိုက်ဆံရှိ အသိုက်အဝန်းထဲက တချို့ သော ကိစ္စမျိုးတွေကို သူ သိပ်ဉာဏ်မမီလှပါ။

ဒီဟိုတယ်ကို လာရောက်တည်းခိုသည့် အမေအရွယ် အမျိုးသမီးကြီးတွေကို သူက အန်တီဟု တရိုတသေခေါ်ကာ ရိုရိုကျိုးကျိုး အမြဲဆက်ဆံခဲ့တာပင်။

ကျော်ကိုကတော့ သူ့လိုမဟုတ်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးတွေကို 'မမ' ဟု ခေါ်ကာ လိုတာထက် ပိုကာ ရောနှော ဆက်ဆံတတ်သူပင်။

ထိုအမျိုးသမီး တချို့ဆိုက မုန့်ဖိုးလေး မြီးမြီးမြက်မြက် ရတာကို ပျော်မွေ့တတ်သူမျိုးပင်။ ထို့ကြောင့် ကျော်ကိုကို သူ့သိပ်ကြည့်မရချင်။

သူက မျက်နှာ မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့်ပင် ထမင်းစား နားနေခန်းလေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

"ဘာဖြစ်လာတာလဲ ... မင်း မျက်နှာကြီးက"

ထမင်းစားနေသော ကိုအောင်ဇင်က အညို့ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

အညို့က ထိုင်ခုံတစ်လုံး လှမ်းဆွဲကာ ကိုအောင်ဇင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

"ဟိုကောင် ကျော်ကိုပေါ့ အစ်ကိုရာ..."

"ဘာဖြစ်တုံး"

"ဟိုအန်တီကြီး တစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို မထိခလုတ် လာလာပြောနေတာ အာရုံနောက်တယ်"

"အေး ... အဲဒီကောင်တော့ ငါလည်း ကြည့်မရဘူး၊ ငါတို့ ဧည့်ကြိုတွေဆိုတာ ဧည့်သည်ကို တာဝန်ကျေကျေ ကြိုဆို ဝန်ဆောင်မှု ပေးတာကလွဲရင် တခြားပုဂ္ဂိုလ်ရေး ရင်းနှီးပတ်သက်မှု မရှိသင့်ဘူး ဆိုတာ ငါ ဒီကောင့်ကို အမြဲ သတိပေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင် မရဘူး၊ ရုပ်က ပြည်တည်တည်နဲ့ လိုတာထက်ပိုပြီး အရောဝင်ချင်တယ်"

"သူတင် အရောဝင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုပါ လာလာဆွယ်နေတာ"

"အေး...ငါပြောပါ့မယ်ကွာ၊ စား ... အညို... ရော့... ဟင်းထည့်စားလေ"

"ဟုတ် ... ကျေးဇူး အစ်ကို"

ကိုအောင်ဇင်က အညိုရှေ့သို့ ဟင်းပန်းကန်ကို တိုးရွှေ့ပေးလိုက်ပါသည်။ အညိုက ထမင်း ငုံ့စားနေတော့ ကိုအောင်ဇင်က အညိုကို ချစ်ခင်သဘောကျစွာ တစ်ချက်ကြည့်မိပါသည်။

ဒီကောင်လေးဟာ ရိုးရိုးသားသား ဖြူဖြူစင်စင်လေး။ နယ်မှာကျန်ခဲ့သော ကိုယ့်ညီ အရွယ်ကလေးမို့ အလုပ်အတူလုပ်ရင်း သံယောဇဉ် ဖြစ်မိတာပင်။

အမှန်ဆိုရလျှင် ကောင်လေးရုပ်ရည် အရပ်အမောင်းက ကျော်ကိုတို့ အောင်ဇင်တို့နဲ့ အပြတ်အသတ် ကွာသည်။ ကျော်ကိုက တောင့်တောင့် ထင်ရပေမဲ့ ဂင်တိုပုပုပ်သည်။ မျက်နှာက ချိုသော်လည်း ပြည်တည်တည်နှင့် မိန်းမဆန်သည်။ အောင်ဇင်ကတော့ အညာသားမို့ အသားမည်းကာ ပိန်ရှည်ရှည် ပုံစံမျိုးပင်။

ဒီရုပ် ဒီရည်တွေနှင့် ဟိုတယ်မှာ အလုပ်ရဖို့ သိပ်မလွယ်ဟု ထင်ရသော်လည်း ဒီလို မထင်မရှား ဟိုတယ်မျိုးမှာ ကံကောင်း ထောက်မစွာ အလုပ်ရခဲ့တာပင်...။

ဆိတ်ငြိမ် ချောင်ကျသော ရပ်ကွက်ထဲက ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ ရှိသည့် ဒီဟိုတယ်ဆီကို လင်မယား စုံတွဲမဟုတ်သော အတွဲလေးတွေ လာရောက်တည်းခို စခန်းချလေသောအခါ ကညာပျိုနှင့် ဇရာအိုတွေလည်းပါ၊ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း လူငယ်ကောင်လေး တချို့နှင့် မမကြီး တချို့ကိုပါ တွေ့ရလေ့ရှိပါသည်။

ဒီလိုပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ ရှိနေသည့် အညိုဟာ အရပ်အမောင်း မြင့်မား တောင့်ဖြောင့်လျက် အသားညိုစိုစို သန့်သန့်။ မျက်နှာက ယောက်ျားပီပီသ သ တည်ကြည်သော မျက်နှာမျိုး။ သို့သော်... အညိုဟာ ကျော်ကိုလို မ မှန်သောနည်းဖြင့် တက်လမ်းရှာချင်သူမျိုး မဟုတ်ခဲ့ပါ။

"မင်းကိုတော့ ငါ တကယ် ချီးကျူးပါတယ် အညိုရာ"

"ခင်ဗျာ၊ ဘာကိုလဲ အစ်ကို"

ကိုအောင်ဇင်က ထမင်းကို လက်စသတ်စားလိုက်ပြီး လှမ်းပြောလိုက်တာ မို့ အညိုက လှမ်းကြည့်ရင်း နားမလည်သလို မေးလိုက်သည်။

"မင်းရုပ် မင်းရည်ကို အသုံးချပြီး ငွေရပေါက် ရလမ်း ဖန်ချင်ရင် ရတာပဲ လေကွာ၊ ကျော်ကိုတောင် မင်းလောက် ရုပ်မလာဘဲ အမှီသဟဲ ကောင်းကောင်း ရှာနေတာ..."

"ယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ်က မှီရမှာမှမဟုတ်တာ အစ်ကိုရာ၊ ကိုယ် ကိုယ်တိုင်က ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ အမှီသဟဲ ဖြစ်ခွင့်ရဖို့ အရေးကြီး တာမဟုတ်လား"

"မင်းလို စိတ်မျိုး ယောက်ျားတိုင်းမှာ ရှိရင်တော့လည်း အကောင်းသား ပေါ့ကွာ ..."

ကိုအောင်ဇင်က ထမင်းစားပြီးပြီမို့ ရေတစ်ခွက် ငှဲ့သောက်လိုက်ပြီး သူ့ ပခုံးကို တစ်ချက် ပုတ်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါသည်။

အညိုကလည်း ထမင်းကို လက်စသတ် စားလိုက်ပြီး ဂျူတီကျရာ ဟိုတယ် ဝင်ပေါက်နားသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

"ဟေ့ကောင်... အညို"

"ဘာလဲ ကျော်ကို"

သူ့ဆီ ခပ်သွက်သွက်လေး ပြေးလာသော ကျော်ကိုကို သူက ခပ်တည်တည် ပြန်မေးလိုက်သည်။

"ဟိုမမကြီးက ပစ္စည်းသယ်စရာ ရှိလို့တဲ့ကွ၊ မင်း သွားလိုက်ပါလား၊ မင်းကိုဆို မုန့်ဖိုးများများပေးမှာ..."

"မင်းပဲသွားလိုက်တော့လေ၊ ငါ့ကို မန်နေဂျာ ခေါ်ထားလို့ ဘာခိုင်းမလဲမသိဘူး၊ သွားမေးလိုက်ဦးမယ်"

"အကောင်းလည်း စေတနာနဲ့ ပြောရသေး၊ မသွားချင်နေပေါ့ကွာ၊ ငါသွားလည်း မုန့်ဖိုးတော့ ရတာပဲ"

ကျော်ကိုက ပွစိပွစိပြောပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပါသည်။

သူက သက်ပြင်းချရင်း လော်တီ (Lobby) ဘက်သို့သာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သူ့ကို မန်နေဂျာက ခေါ်ထားတာ မဟုတ်ပါ။

အမှန်ဆို သူလည်း ဒီအလုပ်ကို စိတ်ပျက်လှပါပြီ။ ကိုယ်က ကောင်းအောင် နေပေမဲ့လည်း မကောင်းသော ပတ်ဝန်းကျင်က ကိုယ့်ကို ရိုက်ခတ်လှပါသည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ဟိုတယ်ကို လာရောက်တည်းခိုသူတွေထဲမှာ အမှန်အကန် ဧည့်သည်လည်း ရှိသော်ငြား တရားမဝင် သာယာမှု ရှာသူတွေက အများသား။ မိန်းကလေး ခေါ်လာသော ယောက်ျားများနှင့် ယောက်ျားလေး ခေါ်လာသော မိန်းမကြီးများကို အညိုကတော့ တရားမဝင် သာယာမှု ရှာသူများဟုသာ သတ်မှတ်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားလို့ ထင်ရတဲ့ မိဘအုပ်ထိန်းမှု အောက်က လူငယ်စုံတွဲကလေးတွေ...။ မနက်လာ ညနေပြန်၊ ဟိုတယ်အခန်းကို အချိန်ပိုင်းလောက် အသုံးပြုသူကလေးတွေ ...။ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်တွေကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ တွေ့ မြင်နေရတာ

စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှပါသည်။

အညိုက ဝင်ဝထွက်ဝ တံခါးကို လှမ်းမြင်နိုင်သော ဧည့်ခန်းထောင့်က ခုံလေးတစ်ခုမှာ ခဏဝင်ထိုင်လျက် အပြင်ဘက်ကို ငေးကာ စဉ်းစားတွေးတော ငြိမ်သက်နေပါသည်။

"အညို... စားပြီးပြီလားကွ"

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ထဲက ကိုအောင်ဇင်လိုပဲ အညိုနဲ့ ခင်မင်ကီးကိုက်သော မင်းထွန်းက အညိုနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"ပြီးပြီကွ... မင်းရော ..."

"ငါက အစောကတည်းက သွားစားထားလိုက်တာ၊ မင်း ဝိုင်နေပါလား၊ ဘာတွေတွေးပြီး ဆွေးနေလဲ.."

"စိတ်ပျက်လို့ပါကွာ ..."

"ဘာကိုလဲ"

"ငါတို့အလုပ်ရဲ့ အခြေအနေတွေကိုပေါ့...၊ ငါတို့ ဟိုတယ်ကို ရောက်ရောက်လာတဲ့ အတွဲတွေထဲမှာ နို့နို့တောင် မစင်သေးဘူး ထင်ရတဲ့ အတွဲတွေကို မြင်ရတိုင်း ငါ့ညီလေး ညီမလေးသာ ဆိုရင် ဆိုပြီးလို့ တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဘူး၊ အထူးသဖြင့် ဗယ်လင်တိုင်းဒေးလို နေ့မျိုးတွေဆို ငါ အလုပ်ကို မလာချင်ဘူး"

"အေး... အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် အညို၊ အဲဒီလို နေ့မျိုးဆိုကွာ၊ အတွဲလေးတွေ လာလိုက်တာများ အလျှိုအလျှိုပဲ၊ တက္ကဆီသမားတွေလည်း တော်တော် အလုပ်ဖြစ်တာ၊ ငါတို့ ဟိုတယ်ကလည်း ချောင်ကျတော့ သူတို့အတွက် အဆင်ပြေတာပေါ့"

"နေစမ်းပါဦးကွာ၊ ငါ ဉာဏ်မမီလို့ မေးပါရစေ၊ ဗယ်လင်တိုင်းဒေး ဆိုတာ

သမီးရည်းစားတွေ လွန်လွန်ကျူးကျူး ဖြစ်ရတဲ့နေ့မျိုးလား"

"ဟားဟား မင်းကလည်း မေးပဲ မေးတတ်တယ်ကွာ"

မင်းထွန်းက ရယ်ပေမဲ့ အညိုက မရယ်ဘဲ မျက်နှာ မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ...

"ငါ တကယ်မသိလို့ မေးတာကွ"

"မင်းအဘ၊ အဲ့လိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ၊ ချစ်သူရည်းစားတွေအတွက် အထိမ်းအမှတ် နေ့ထူးတစ်ခုပေါ့ကွာ"

"ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက အဲဒီနေ့မျိုး ရှိတယ်လို့ မကြားမိပါဘူး"

"နိုင်ငံခြားမှာတော့ ရှိတယ်တဲ့ကွ၊ ငါ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်"

"ဒါဆို အဲဒီနေ့ကို ငါတို့နိုင်ငံကို ဘယ်သူ သယ်ဆောင်လာတာလဲ"

"အဲဒါတော့ မင်းဂျိုးဒေါ်ကြီးပဲ လိုက်မေး၊ အဲဒီလောက်ထိတော့ ငါမသိဘူး၊ ငါသိတာတော့ အဲဒီနေ့ ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄)ရက်နေ့ဆို ချစ်သူရည်းစားတွေ အချင်းချင်း ချိန်းတွေ့ကြ၊ စားသောက် လည်ပတ်ကြ၊ လက်ဆောင်ပေးကြ၊ တချို့ လင်မယားတွေလည်း အချင်းချင်း လက်ဆောင် ပေးတာတွေ ဘာ တွေ ရှိတာပေါ့ကွာ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ မင်း မကြည့်ဖူးဘူးလား"

"အေး... အဲဒါတော့ ငါလည်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဗယ်လင်တိုင်းဒေးမှာ သမီးရည်းစား နှစ်ယောက် အတူအိပ်တဲ့ အထိတော့လည်း မဖြစ်သင့်ဘူး မဟုတ်လား"

"ဒါပေမဲ့ တချို့ မိန်းကလေးတွေ ကျတော့လည်း တလွဲဆံပင်ကောင်း ရှိမန် တစ်ဖြစ်ပြီး အဲဒီနေ့မှာ ကိုယ့်ရည်းစားကို အပျိုစင်ဘဝကို လက်ဆောင်ပေး တယ် ဆိုတာမျိုးတွေ ရှိတယ်လေကွာ၊ တချို့ဆို အပျိုဖြစ်တာတောင် မကြာ သေးတဲ့ ဟာလေးတွေ မင်းမြင်သားပဲ မဟုတ်လား"

"အပျိုဖြစ်တာ မကြာသေးပဲ အပျိုစင်ဘဝကို ဆုံးရှုံးခံတယ် ဆိုတော့ သူတို့

က အီးတစ်ပေါက်ပဲ အပျိုဘဝနဲ့ နေလိုက်ရတာပေါ့"

"ဘာလဲကွ အီးတစ်ပေါက်..."

"အီးတစ်ခါပေါက်တဲ့ အချိန်လောက် ခဏလေးကို ပြောတာ"

"ဟားဟား... မင်းပဲ ကြံကြံဖန်ဖန် ပြောတတ်တယ် အညိုရာ"

မင်းထွန်းက အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်ပါသည်။ အညိုက သက်ပြင်း ချလိုက်ရင်း ...

"မင်းတို့ ငါတို့က နယ်ကလာတဲ့ တောသားတွေ မဟုတ်လား၊ ငါ နယ်မှာ နေတုန်းကဆို ငါ လူပျိုဖြစ်ပါပြီဆိုကတည်းက ငါ့ဘကြီးက ငါ့ကို အမြဲဆုံးမတယ်၊ မင်း သူများသားသမီးကို မယူနိုင်ဘဲ သွားမကြိုက်နဲ့၊ မိန်းကလေး နာမည်ပျက်တယ်၊ ကြိုက်ပြီးရင်လည်း ယူဖြစ်အောင်ယူ၊ ယောက်ျားဆိုတာ တာဝန်ယူတတ်တဲ့စိတ် ရှိရတယ်၊ သမီးရည်းစားဘဝမှာ မိန်းကလေးနဲ့ လွန်လွန်ကျူးကျူး မဖြစ်စေနဲ့၊ ဒါမျိုးကိစ္စဆိုတာ လက်ထပ်ပြီးမှ လုပ်ရတဲ့ ကိစ္စ၊ အဲဒီလိုမျိုး တဖွဖွ ဆုံးမခဲ့တာကွ"

မင်းထွန်းက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ရင်း..

"အေး... ဒါပေမဲ့ မင်း ရန်ကုန်ရောက်လာတော့ မင်း တွေ့ရမြင်ရကြားရ သိရတာတွေက မင်းဘကြီးပြောတာနဲ့ လွဲနေတယ် မဟုတ်လား၊ လူတိုင်း မဟုတ်ပေမဲ့ တချို့ ယောက်ျား မိန်းမတွေအတွက်တော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ ဟာ ထမင်းစားရေသောက် ကိစ္စတွေပဲ၊ ထမင်းစားတာကမှ ခက်နေဦးမယ်၊ ရေသောက်ချသလောက်ကို လွယ်တယ်၊ သောက်ဖို့ရေကလည်း ပေါတာ ကိုး၊ ရေသောက်တဲ့ သူတွေထဲမှာ ရေသန့်သောက်မိတဲ့ သူလည်း ရှိ၊ ဘက် တီးရီးယားတွေပါတဲ့ ရေဆိုးရေညစ်တွေ သောက်မိတဲ့သူလည်း ရှိပေါ့ကွာ၊ ရေသောက်သူရဲ့ ကံကြမ္မာအတိုင်း အကောင်းအဆိုးတွေ ဖြစ်လာတတ်တာ

ပေါ့..."

"ငါတော့ ဒါမျိုးကိစ္စတွေ နေ့တိုင်း မြင်တွေ့ သိနေရတဲ့ ဒီအလုပ်ကို တဖြည်းဖြည်း စိတ်ကုန်လာပြီကွာ"

"ဟိုတယ်ဆိုတာ ကတော့ ဒါမျိုး အနည်းနဲ့အများ ဆိုသလို မကင်းဘူးပေါ့ အညိုရာ၊ ငါလည်း အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ငါ့မှာ နှမလေး တစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်၊ ဒီကို ရောက်လာတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို မြင်ရရင် ငါ့နှမအတွက် တွေးပူတယ်၊ ဒါပေမဲ့ကွာ ခုခေတ်မှာ အလုပ်တစ်ခုရှိဖို့ ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်တော့ လက်ရှိအလုပ် လေးကိုပဲ ဆုပ်ကိုင်ထားရသေးတာပေါ့၊ မင်းက ပိုက်ဆံစုထားတယ် မဟုတ် လား၊ ဆုကြေးရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေလည်း မင်း သုံးတာမတွေ့ပါဘူး၊ ပိုက်ဆံစု ပြီး မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"သင်တန်းတစ်ခုခု တက်ပြီး တခြားအလုပ် ပြောင်းမလားလို့ပါ၊ အလုပ် တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အကူး အပြောင်းကြား သုံးစရာမရှိမှာလည်း စိုးလို့ ချွေတာ ခြစ်ခြုတ် စုဆောင်းနေရတာပါကွာ"

"မင်းက မင်းအတွက်သာ မင်းချွေတာတာပါ၊ မင်း ကောင်မလေး အတွက်ကျတော့ မနှမြောဘူး မဟုတ်လား"

"ငါ့ကောင်မလေး မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါက တစ်ဖက်သတ် ချစ်ရတဲ့ သူပါ"

အညိုက ခပ်ပြုံးပြုံး ပြန်ပြောတော့ မင်းထွန်းက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ကာ မယုံဘူးဟူသော စတိုင်မျိုး လုပ်ပြလိုက်သည်။

မင်းထွန်းသိသော အညိုဟာ သူ့အတွက် သူသာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားကို နှစ် ပြားရအောင် ခွာချင်တဲ့သူမျိုး ဆိုပေမဲ့ သူ့ကောင်မလေး အတွက်တော့ နှမြောတတ်သူ မဟုတ်ပါ။

မင်းထွန်းရဲ့ အဒေါ်ဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်က ဘန်ကောက်ကို မကြာခဏ သွားကာ အဝတ်အထည်တွေ ဝယ်လာပြီး ဒီမှာ ပြန်ရောင်းသူမှန်း သိ သည်နှင့် ...

"မိန်းမဝတ် အင်္ကျီလှတာလေးတွေရှိရင် ယူလာပေးကွာ၊ ဆိုဒ်ကတော့ အလယ်အလတ် ဆိုဒ်မျိုးပဲ၊ ဖရီးဆိုဒ်လာတာလေး တွေလည်း ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ယူခဲ့ပေးကွာ၊ ဟဲဟဲ ပိုက်ဆံကတော့ လခထုတ်မှ ပေးမယ်လို့ မင်းအဒေါ်ကို ပြောပေးကွာ"

အညိုက အဲဒီလိုမှာတော့ မင်းထွန်းက အံ့ဩရယ်ချင် သွားခဲ့မိသေးသည်။ နောက် တဖြည်းဖြည်း ခင်မင်လာကြတော့မှ အညို့ သံယောဇဉ်မလေး အကြောင်း အရိပ်အမြွက်လောက် သိခွင့်ရခဲ့တာပင်။

ပြီးတော့... အညိုဟာ ဒီဟိုတယ်ရှိရာ လမ်းသွယ်ရဲ့ ဟိုးဘက်ထိပ် ကားမှတ်တိုင်နားက ကိတ်မုန့်ဆိုင်လေးကို ဝင်ကာ သူ့ကောင်မလေး ကြိုက် သော ကိတ်မုန့်ကို မကြာခဏ ဝင်ဝယ်သွားတတ်သူ...။ မင်းထွန်း သိ သလောက်တော့ အညိုဟာ သူ့ကောင်မလေး အတွက်က လွဲလို့ သူ့အတွက် ဆို အပိုငွေ မသုံးတတ်သူမျိုးပင်။

"မင်း တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေတာဖြင့် ကြာပဲကြာလှပြီ၊ ခုထိ သူ့အချစ်ကို မ ရသေးဘူးလား၊ မသေချာရင် ဘာလို့ ငွေကုန်ကြေးကျ ခံနေမလဲကွာ၊ ထား လိုက်စမ်းပါ"

"အချစ်ဆိုတာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု တစ်ခုမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ဆီက အကျိုးအမြတ် ပြန်ရမှ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမယ် ဆိုတာ အချစ် မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါ ချစ်လို့ သူ့အတွက်ဆို ငါ့ပိုက်ဆံ ငါ မနှုမ္မာတာပေါ့၊ သူ ပြန်ချစ်ချစ် မချစ် ချစ် ငါကတော့ ငါလုပ်ပေးနိုင်တာလေးတွေ လုပ်ပေးချင်နေတာပဲ"

"မင်းကတော့ စံပါပဲ၊ ဟောဟိုမှာ ကားတစ်စီး ဝင်လာတယ်ကွ၊ ဧည့်သည်

ထင်တယ်..."

မင်းထွန်းက ဟိုတယ် ရှေ့အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

သူ ထိုကားကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ကားက ဟိုတယ်ကို လာနေကျကားမျိုး မဟုတ်။ သာမန်ကားတွေနဲ့ အသွင် ကွဲထွက်နေသော အနောက်နိုင်ငံထုတ် ကားမျိုး။

ကားအရောင်က မည်းပြောင်လက်နေကာ ငြိမ့်ညောင်းအိစက်သော အိမ်စီး ဆလွန်းကားမျိုး။ ကားတွေမှာ စတေကာ မတပ်ရသော စည်းကမ်းရှိပေမဲ့ ထိုကားမှာတော့ မှန်စကေတာ အမည်းကြောင့် အထဲကို ဖောက်ထွင်းမမြင်ရပါ။

ကားက ဟိုတယ်ရှေ့ ကားပါကင်မှာ ရပ်လိုက်တာကို သူ လှမ်းမြင်ရသည်။ ဟိုတယ်ရှေ့မှာ ဧည့်ကြိုနှစ်ယောက် ရှိနှင့်နေတာမို့ သူက အပြင်ထွက်မသွားသေးဘဲ ထိုကားကို လှမ်းကြည့်နေဆဲမှာ ကားတံခါး ပွင့်လာပါသည်။

ကားထဲက ထွက်လာသော အမျိုးသမီးဟာ ရုပ်ရည် သန့်ပြန့်ကာ ဘာရယ်လို့ သေချာ မပြောတတ်ပေမဲ့ အဆင့်မြင့်မှုတစ်ခုခု ရှိနေသောပုံစံမျိုး။

အညိုရောင် ဆံပင်ခွေတွေက ပခုံးပေါ်မှာဝဲနေသည်။ အနက်ရောင် မျက်မှန်အကြီးကြီးက မျက်နှာရဲ့ နေရာအချို့ကို ဖုံးကွယ်ကာဆီးထား နိုင်သော်လည်း ထင်ရှားသော နှာတံနှင့် နှုတ်ခမ်းက အဝေးကကြည့်တာ တောင် ထင်းနေပါသည်။

ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားက အလွန်ချပ်ချပ် စမတ်ကျသော မြန်မာဝတ်စုံ...။ အနွယ်အခက်လေး တချို့ပါသော အသားပျော့ပျော့ လုံချည်အိတွဲတွဲနှင့် ရင်စေ့လက်စက ကော်လံထောင် ခါးတို အင်္ကျီလေးဝတ်ထားကာ

အကောင်းစားဟု မြင်ရုံနှင့် သိနိုင်သော လက်ကိုင်အိတ်ကို ကိုင်ထားရုံမှအပ တခြား ဘာအပိုပစ္စည်းမှမပါ။

သူမက ကားကို ကိုယ်တိုင် မောင်းလာခဲ့သူပင်။

ကားပေါ်က ဆင်းလာသော သူမက အနီးသို့ ရောက်လာသော ဘဲလ်ဘွိုင်း တစ်ယောက်ကို တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းပြောပြီး ဟိုတယ်ဝင် ဝတ်ခါးဆီသို့ လျှောက်လာနေပါသည်။

သူမရဲ့ ကိုယ်ဟန်အနေအထားကတော့ ငယ်ရွယ်သူမဟုတ်မှန်း သိသာစေ ပါသည်။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီး မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်တော့မှ အသက် ၄၀ နဲ့ ၅၀ ကြားရှိမည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဆိုတာ သိသာလာသည်။

"ဟေ့ကောင် ဘာငေးနေတာလဲ၊ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ဦးလေ..."

"ပုံစံက နည်းနည်း ထူးခြားနေလို့ပါကွာ"

မင်းထွန်း လှမ်းပြောတော့မှ အညိုက မှန်ဆွဲတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက် ရင်း...

"မင်္ဂလာပါ ခင်ဗျာ"

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ အမျိုးသမီးက မျက်မှန် ချွတ်လိုက်ရင်း အညိုကို မျက်လုံးဝင့်၍ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒီအရွယ်ထိ ဆွဲဆောင်မှုတချို့ ရှိနေဆဲဖြစ်သော မျက်ဝန်းအိမ်ကျယ်က စူးစူးရှရှ ရှိလှပါသည်။

"တို့... နှစ်ယောက်ခန်းတစ်ခန်း လိုချင်တယ်"

"ခဏလေး ထိုင်ပါဦး ခင်ဗျ"

အညိုက ရီဆက်ရှင်သို့ သွက်သွက်လေး ထွက်လာကာ အခန်းလွတ် ရှိမရှိ မေးပြီး သူမထံသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

"ဖိုးအိုဝမ်း တစ်ခန်းတော့ ရှိပါတယ်ခင်ဗျ၊ Suite Room ပါ"

"အိုခေ... ယူလိုက်မယ်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ မှတ်ပုံတင်လေး တစ်ဆိတ်လောက်"

"မပေးလို့ မရဘူးလား"

"မရလို့ပါ ခင်ဗျ..."

သူမက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ လက်ကိုင်အိတ်ထဲက မှတ်ပုံတင်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

သူက မှတ်ပုံတင်ကို လှမ်းယူရင်း ...

"အစ်မသယ်စရာ ပစ္စည်းပါသေးလား ခင်ဗျ"

"မပါဘူး..."

"ဟုတ်ကဲ့... ခဏစောင့်ပါ၊ ကျွန်တော် သော့သွားယူပြီး လိုက်ပို့ပေးပါမယ်"

အညို ရီဆက်ရှင်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာတော့ မင်းထွန်းက အညို နောက်သို့ လိုက်လာကာ ခပ်တိုးတိုး မေးလာသည်။

"အညို... ဟိုအစ်မက တစ်ယောက်တည်းလား"

"အေး"

"ရန်ကုန်ထဲကပဲလား"

"အေး... မှတ်ပုံတင်ထဲမှာတော့ ရန်ကုန်ပဲ"

"အထုပ်အပိုး မပါဘူးလား"

"မပါဘူးကွ"

"တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲနော်၊ ရိုးမှရိုးရဲ့လား မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပုံစံကတော့"

ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးပုံစံမျိုးပဲ၊ မထင်ရဘူး"

"မဟုတ်တာ မတွေးပါနဲ့ မင်းထွန်းရာ၊ ဟိုတယ်လာတိုင်း ဟိုလိုဒီလို စွပ်စွဲ လို့ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ရောက်လာတာ နေမှာ ပါ"

"အခန်းကို မင်း လိုက်ပို့မှာလား"

"အေး ... ပို့လိုက်မယ်လေ၊ ဟိုကောင် ကျော်ကိုလည်း ထမင်း သွားစားနေ တယ် ထင်တယ်၊ မတွေ့ဘူး၊ မင်းပို့လည်း ရတယ်လေ၊ ငါ အောက်မှာပဲ ဆက်စောင့်နေလိုက်မယ်"

"မင်းနဲ့ပဲ မေးမြန်း ပြောဆိုနေတာဆိုတော့ မင်းပဲ ပို့လိုက်ပါကွာ၊ အထုပ်အပိုး သယ်စရာမှ မပါတာ၊ ငါ အောက်မှာပဲ ဆက်စောင့်နေလိုက် မယ်"

မင်းထွန်းက တံခါးဝဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားပါသည်။

အညိုက ရီဆက်ရှင်မှာ အခန်းသော့တောင်းယူပြီး ထိုအမျိုးသမီးကို လေး ထပ်က တည်းခိုရမည့်အခန်းသို့ ကြိုဆိုခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပါသည်။

အမျိုးသမီးက တိတ်ဆိတ် တည်ငြိမ်စွာပင် သူ့နောက်မှ လိုက်လာသည်။ အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်နှာဟာ တစ်စုံတစ်ရာကို ဒေါသထွက်နေသလိုမျိုး အေး စက်တင်းမာစွာ တည်ငြိမ်နေတာကို အညိုက သတိထားမိလာပါသည်။

ကော်ဇောခင်းထားသော ဟိုတယ်စင်္ကြံလမ်း တစ်လျှောက် သူမ၏ခြေသံ ဖွဖွက နောက်မှ ထက်ကြပ်ပါလာချိန်မှာ သူ့နှာခေါင်းထဲ ပိုင်နံ့လိုလို အနံ့ သင်းသင်းကို ရှူရှိုက်မိသည်။ သူက အခန်းနံပါတ် ဖိုးအိုဝမ်းရှေ့မှာ ရပ်လိုက် သည်။

"ဒီအခန်းပါ ခင်ဗျ"

သူက အခန်းတံခါးကို သော့ဖွင့်၍ တွန်းဝင်လာခဲ့ပြီး မီးခလုတ်တွေကို လိုက်ဖွင့်လိုက်သည်။ အဲကွန်းခလုတ်ကို ဖွင့်ကာ သင့်တော်သော အဲကွန်း အအေးချိန်ကို ရီမုဖြင့် ညှိပေးလိုက်သည်။

သူ နောက်သို့လှည့်ကြည့်တော့ လင်းကျင်းသွားသော အခန်းရဲ့အလယ်မှာ ခပ်ငိုငိုငို ရပ်တန့်နေသော သူမကို တွေ့ရသည်။

သူက အခန်းသော့ကို ခုတင်ဘေးစားပွဲပေါ်သို့ ရိုက်ပျိုးစွာ လှမ်းတင် ပေးလိုက်ရင်း ...

"အဆင်မပြေတာ လိုအပ်တာရှိရင် ရီဆက်ရှင်ကို လှမ်းပြောလိုက်ပါ ခင် ဗျ၊ အစားအသောက် မှာချင်ရင်လည်း မှာလို့ရပါတယ်၊ ဖုန်းနားမှာ ဖုန်းခေါ် လို့ရတဲ့ နံပါတ်တွေ ရေးထားပါတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး နားပါ ခင်ဗျ"

အညိုက ရိုက်ပျိုးစွာပြောပြီး အခန်းတံခါးဝဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်ပါ သည်။

"ခဏနေဦး..."

အမျိုးသမီး၏ အသံက အမိန့်သံ...။

အညိုက ဝန်ထမ်းကောင်းတို့၏ အမိန့်နာခံပုံမျိုးဖြင့် ခြေလှမ်းတုံ့ကာ နောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

"ဘာလိုအပ်ပါသလဲ ခင်ဗျ"

"မင်းကို ..."

"ခင်ဗျာ ..."

"မင်းကို လိုအပ်တာလေ၊ မေးစရာလေးတွေ ရှိသေးလို့"

"ဟုတ်ကဲ့ မေးပါခင်ဗျ"

အညိုက သက်ပြင်း ခိုးရှိုက်လျက် တုံ့ပြန်ပြောရသည်။ သူမ ခုတင်ပေါ်သို့

အိခနဲ ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် နေကာမျက်မှန်ကို ခုတင်ဘေး စားပွဲပုလေးပေါ်သို့ ဖြစ်သလို ပစ်တင်လိုက်ရင်း ...

"အရက်ရသလား"

"ခင်ဗျာ ..."

"မေးတာ နားမလည်ဘူးလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ် ခင်ဗျာ ..."

"တို့ သောက်ချင်တယ်၊ ယူလာခဲ့ ..."

"ဘာအရက်လဲ ခင်ဗျာ"

"မူးရင်ရတယ်၊ အကောင်းစားတော့ ဖြစ်ပစေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

အညိုက "ဟုတ်ကဲ့" ဟုသာ ပြန်ပြောသော်လည်း ချက်ချင်း ထွက်မသွားဘဲ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ ကြည့်ရတာ အဆင့်မြင့်မှုတစ်ခု ရှိနေသည်ဟု ထင်ရသော၊ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးဟုလည်း ယူဆရသော ထိုအမျိုးသမီးတစ်ယောက်တည်း အရက်သောက်မည့်ကိစ္စကို တားမြစ်ချင်သော်လည်း သူ့မှာ တားပိုင်ခွင့် မရှိပါ။ အရက်မဟုတ်ဘဲ ဝိုင်လောက်ဆို တော်သေးရဲ့ ...။

အမျိုးသမီးက မွေ့ရာပေါ်မှာ တင်ပါးလွှဲ ခြေချိတ်ထိုင်နေရင်းက သူ့ကို မျက်ခုံး ပင့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

"မင်း တစ်ခုခု ပြောချင်နေတာလား၊ ပြောလေ... ဘာပြောမလဲ"

"ဟို ... ဝိုင် အကောင်းစားလည်း ရှိတယ် ခင်ဗျာ"

"အဟင်း ... ဝိုင်က မူးလို့လား"

သူမက မထီတရီ မေးခွန်းထုတ်ရင်း သရော်သလို တစ်ချက် ပြုံးလိုက်

သည်။ တိတ်ဆိတ် အလုံပိတ်လျက် အဲကွန်းလေဖြင့် အေးလာပြီ ဖြစ်သော အခန်းထဲမှာ သူမထံက ဝိုင်နံ့က ပို၍ သင်းရီလာပါသည်။

"ဝိုင်လည်း မူးသင့်သလောက်တော့ မူးပါတယ် ခင်ဗျ..."

"တို့ အခု ဝိုင်သောက် ကြည့်လာသားပဲ၊ မမူးပါဘူး၊ တစ်ခါမှ မသောက်ဖူး ဘဲ သောက်တာတောင် မူးမလာဘူး၊ ကဲ ... သွား ... အရက်ထဲက ကောင်း တာပဲ ယူခဲ့တော့"

"ဟုတ်ကဲ့..."

သူ နာခံခေါင်းညိတ်ပြီး အခန်းတံခါးဝဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါး လော့ခ်ဖုသီးကို သူ ဆုပ်ကိုင်လှည့်လိုက်ချိန်မှာ ...

"ဟေ့..."

သူမ အသံကြောင့် သူ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်မိသည်။

"မင်းကိုယ်တိုင် လာပို့နော် ..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

သူ ရင်လေး စိတ်မောစွာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျော်ကိုကို ပို့ခိုင်းလျှင် ဝမ်းသာအားရ ပို့မည်ဖြစ်သော်လည်း အညိုက ကိုယ်တိုင်ပဲသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်းနှင့် အရှိန်အဝါတစ်ခု ရှိသလို ထည်ဝါသော ထိုအမျိုးသမီးဟာ အပျော်ရှာဖို့ ဒီ နေရာကို ရောက်လာသည်ဟု သူ မယုံကြည်ပါ။

ကျော်ကိုကတော့ အပေါ်ယံ အခြေအနေတစ်ခုကိုပဲ ကြည့်ကာ ဒီ အမျိုးသမီးကို လိုတာထက်ပိုပြီး ရောနှောချင်မှာပင်။ ကျော်ကိုကို မ ယုံကြည်တာမို့ သူကိုယ်တိုင်ပဲ သောက်စရာ ဗန်းကိုမကာ သူမအခန်းရှိရာ လေးထပ်သို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်လာခဲ့သည်။

သူမ ပြောခဲ့သော စကားများအရ သူမဟာ ဝိုင်တောင်မှ သောက်ကြည့်ရုံ အဆင့်သာမို့ အရက်ကို သောက်ဖူးပုံလည်း မရ။ စိတ်ညစ်စရာ တစ်ခုခု ကြောင့် အာရုံဝေဝါး ထွေပြားစွာ ဒီကို မျက်စိလည် လမ်းမှားလာလေ သလားပင်။

"ဒေါက်... ဒေါက်..."

အညိုက အခန်းတံခါး နှစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီး ခဏစောင့်ကာ အခန်း တံခါးကို တွန်းဖွင့် ဝင်လာခဲ့သည်။

သူမက စောစောကပုံစံအတိုင်း ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်နေဆဲ...။ ခုတင်ဘေး စားပွဲပေါ်က မီးတိုင်ကလေးကို ဖွင့်ထားတာမို့ မီးရောင်ဟပ်နေ

သော သူမမျက်နှာပေါ်က အရေးအကြောင်း တချို့ကို တွေ့ရသည်။

သူမ အသက်ဟာ အညို့အမေလောက် ရှိလေမလားပင်။ အညို့ အမေက လည်း အသက် ၂၀နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး အမေအသက် ၂၁မှာ အညို့ကို မွေးခဲ့တာ။ ခုချိန်မှာ အမေအသက်က ၄၂ နှစ်။ အမေကတော့ တောသူမို့ ၀၀ အိအိ ရင့်ရင့်ရော်ရော် လူကြီးပီပီ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

သူမက အညို့ကို တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ အညို့က သောက်စရာကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ပြီး ...

"ဒီမှာ ထားခဲ့ပါပြီ ခင်ဗျ၊ လိုအပ်တာရှိရင် ခေါ်လိုက်ပါ"

သူ ပြန်လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

"ခဏထိုင်ဦးလေ ..."

သူမ စကားက သူ့ခြေလှမ်းတွေကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ သူ မထိုင်ချင် သော်လည်း အားနာတာမို့ သူမရှေ့က ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူမက ရေခဲထည့်ထားသော ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူကာ ပုလင်းကို တစ်ဖက် က ကိုင်ပြီး အအေးငှဲသလို အပြည့်ငှဲထည့်ပြီး မော့သောက်လိုက်သည်။

"ဟာ... အစ်မ... အစ်မ အဲဒီလို မသောက်ရဘူးလေ"

"အား ... ပူလိုက်တာ... ခါးလိုက်တာ၊ ဒါများ ဘာကောင်းလို့ ဒင်းတို့က သောက်နေရတာလဲ..."

"အစ်မ အဲဒီလောက် အများကြီး မသောက်ပါနဲ့"

"တို့ဘာသာ သောက်ချင်လို့ သောက်တာ မင်းက ဘာဆိုလို့ တားရတာ လဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းနာမည်က ဘယ်သူ ..."

"အညို့ ... အဲ... စည်သူညို့ပါ"

"အညို့ ဆိုတာက"

"ကျွန်တော့်ကို လူတော်တော်များများ အဲဒီလို ခေါ်ကြလို့ပါ"

"ကောင်းပြီ...ကိုယ်လည်း ခေါ်မယ်လေ၊ မှတ်ရတာလည်း လွယ်တာပေါ့၊ ကဲ ... အညို... မင်း ငါနဲ့ အဖော်ပြုပေးမလား"

"ဗျာ..."

"အဟင်း... ငါ့မှာ စကားပြောဖော် လိုလို့ပါ၊ မင်းကြည့်ရတာ ရိုးရိုးသား သားလေး ဆိုတော့ ယုံစားလို့ ရမလားလို့လေ၊ ငါနဲ့ စကားစမြည်လေး ထိုင် ပြောရင်း ငါပြောတာ နားထောင်ပေးလို့ မရဘူးလား"

"မရဘူး အစ်မ၊ ကျွန်တော်တို့က ဝန်ထမ်းပါ၊ ဧည့်သည်နဲ့ လွန်လွန်ကဲကဲ ရောနှောရင်းနှီးခွင့် မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်၊ ခိုင်းစရာရှိ ရင် ခေါ်လိုက်ပါ ခင်ဗျ"

အညိုက ခပ်မြန်မြန် ခပ်မှန်မှန်ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာ ပါသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ မွန်းကျပ်လှပါသည်။

ကိုယ့်အစ်မ ကိုယ့်အမေသာဆိုရင် ဒီလိုပုံစံနှင့် ဒီကိုရောက်လာတဲ့ အတွက် ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲရမလဲ မသိပါ။

သူ အောက်ထပ် တံခါးဝနားမှာထိုင်ကာ ရပ်ကာ ဧည့်ကြိုကာ အလုပ်ရှုပ် နေသော်လည်း စိတ်ထဲမှာ ထင့်နေသည်။

ဧည့်သည် ရှင်းသွားချိန်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း တံခါးဝနားက ခုံမှာ ခဏလေးထိုင်ချရင်း ထိုအမျိုးသမီးဆီ စိတ်ရောက်သွားသည်။

သောက်စရာ သွားပို့ထားခဲ့တာ တစ်နာရီလောက် ရှိပြီမို့ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်နေမလဲ ဆိုတာ တွေးမိတော့ စိတ်ထဲက မ ဖြောင့်။ ဒီကို လာနေကျ တချို့သော ပေါ့ပြက်ပြက် ပြည်တည်တည် မိန်းမ

မျိုးတွေနှင့် ပုံစံတူဆိုရင်တော့ သူ စိတ်မဝင်စား၊ မပူပင်ပါ။

"အညို ... မင်းကို ရှာနေတာကွ..."

ကျော်ကိုက သူ့ဆီ သွက်သွက်လျှောက်လာရင်း ...

"ဖိုးအိုဝမ်းက ဟိုအမျိုးသမီးလေ ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲ မှာထားတာ ရပြီ၊ အညိုကိုပဲ ပို့ခိုင်းလိုက်ပါတဲ့၊ ဘယ်လိုလဲ.. မင်း မသွားချင်ရင် ငါပဲ သွားပို့ လိုက်ရမလား"

"ရတယ်၊ ငါပဲ သွားပို့လိုက်မယ်"

အညိုက ကျော်ကိုနားက ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာပြီး စားဖို့ဆောင်ဘက် သို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းကန် သွားယူလာပြီး သူ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာ သည်။

အခန်းတံခါးခေါက်ပြီး ခဏစောင့်ကာ သူ အခန်းတံခါးသော့ကို လှည့်ဖွင့် ကြည့်တော့ အလွယ်တကူ ပွင့်သွားသည်။

အခန်းထဲမှာ သူမကို မတွေ့ရပါ။

"အစ်မ ခေါက်ဆွဲကြော် ရောက်ပါပြီ"

သူက အသံကို နည်းနည်းမြှင့်ကာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်နေသလား လို့ပင်။

"အစ်မ ... ဒီမှာထားခဲ့ပြီနော်"

"အဟွပ် အဟွပ်"

ရေချိုးခန်းဘက်က အော့အန်သံ၊ ချောင်းဆိုးသံတွေကြောင့် အညိုက ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ရေချိုးခန်းဘက်သို့ သတိနှင့် လျှောက်လာမိရင်း ...

"အစ်မ... အဆင်ပြေလားခင်ဗျာ၊ ဘာကူညီရမလဲခင်ဗျာ"

သူလှမ်းမေးဆဲမှာ တံခါးပွင့်နေသော ရေချိုးခန်းထဲကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သူမက ဘေစင်ခြေရင်း ရေချိုးခန်းကြမ်းပြင်မှာ ခွေခွေလေး လဲနေသည်။

"ဟာ... အစ်မ... အစ်မ၊ ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် တွဲမယ်နော် ... အစ်မ"

သူက ခွင့်တောင်းကာ သူမကို ဆွဲထူတွဲခေါ်ကာ ရေချိုးခန်းထဲမှ ထုတ်လာရသည်။ ခုတင်ပေါ်သို့ တွဲတင်လိုက်တော့ သူမက ပုံလျက်သား လဲကျသွားရင်း မျက်လုံးပွင့်မလာဘဲ...

"အညိုလား...အဟွပ်... ဟွပ်..."

"ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ"

"ကျေးဇူးပဲ၊ အဟွပ်..."

"ရပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အစ်မအဆင်ပြေရဲ့လားခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာ ကူညီရမလဲခင်ဗျာ"

"မင်း... သိလား အညို"

"ခင်ဗျာ ..."

"ယောက်ျားတွေက သူတို့ပဲ ရှုပ်ခွင့်ရှိတယ်လို့ ထင်နေကြတာကွ၊ တကယ်တော့ တို့လို မိန်းမတွေလည်း ရှုပ်ချင်ရင် ရှုပ်လို့ရတယ် ဆိုတာ သူတို့မသိလို့ပါ၊ အဟက် ဟက်၊ ရယ်ရတယ်၊ လင်မယားဆိုတာ တန်းတူအခွင့်အရေး ရှိသင့်တယ် မဟုတ်လား၊ မင်း ထောက်ခံတယ် မဟုတ်လား ပြော... ပြော"

သူမက လှဲနေရာမှ အားယူကာ ပြန်ထလာရင်း အညိုမျက်နှာကို လက်ညှိုးထိုးကာ မေးလိုက်သည်။

အညိုက စိတ်မကောင်းစွာ သူမကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူမ ကြည့်ရ

တာတော့ ရှုပ်တဲ့ ယောက်ျားနဲ့ စကားများပြီး ထွက်လာလေသလား မသိပါ။

"မင်းက ချစ်စရာလေး..."

သူမက ရုတ်တရက် အညို့မေးစေ့ကို လက်ဖျားလေးဖြင့် ထိခတ်ပင့်မော့ စေလိုက်ရင်း ပြောလိုက်တာမို့ အညို့က နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။

"မင်းက ငါ့ယောက်ျားရဲ့ ကောင်မလေးတွေလိုပဲ ချစ်စရာလေး"

အညို့က နောက်ထပ် တစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ရင်း ...

"အစ်မ... မူးနေပြီ၊ နားလိုက်ပါဦး၊ ကျွန်တော် အလုပ် တာဝန်လေးတွေရှိလို့ သွားလိုက်ပါဦးမယ်"

အညို့က ရိုကျိုးစွာပြောရင်း တံခါးဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်လျှင် ...

"ခဏလေးအညို့"

သူ လှည့်ကြည့်မိသည်။

"ရှေ့... ဒါ ယူသွား"

သူမက ငါးထောင်တန်တစ်အုပ်ကို လှမ်းပေးနေတာမို့ အညို့က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားကာ...

"ဘာအတွက်လဲ အစ်မ"

"မင်းရဲ့ ရိုးသားမှုအတွက်ပါ၊ တို့ကို ရိုးရိုးသားသား ကူညီတဲ့အတွက်၊ မင်းက ရိုးသားလို့ တို့က စေတနာရှိလို့ မုန့်ဖိုးပေးလိုက်တာ၊ တို့အတွက် မင်းဘာမှလုပ်ပေးစရာမလိုဘူး၊ ဒီပိုက်ဆံလောက်က တို့အတွက်လည်း ဘာမှအရေးမကြီးဘူးလေ"

"နေပါစေ အစ်မ၊ ဒီလောက်များတာ ကျွန်တော် မယူရဲပါဘူး"

အညိုက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ခဏနေတော့ သူ့အလုပ်ချိန် ပြီးပြီမို့ ဟိုတယ်မှ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဒီနေ့ သူ ညပိုင်းတာဝန် မကျပါ။

ခါတိုင်းနေ့တွေကဆို ညပိုင်းတာဝန် မယူရတဲ့ ရက်တွေမှာ စိတ်လက် ပေါ့ပါး နေတတ်ပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ စိတ်ထဲမှာ လေးပင်လှပါသည်။

(၇)

*

"ဟေ့ကောင် ... အညို... လာ... လာဦး၊ မင်းကို ပြစရာ ရှိတယ်၊ ဟီး ... ဟီး ..."

နောက်တစ်နေ့မနက် အညိုအလုပ်ဝင်တော့ ကျော်ကိုက ပြုံးဖြိုးဖြိုး မျက်နှာနှင့် သူ့ဆီ ပြေးလာပါသည်။

"ဘာလဲ... ကျော်ကို"

"မင်း ဖုန်း ဘလူးတုဖွင့်လိုက်"

"ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ဖွင့်ဆို ဖွင့်ကွာ၊ ငါ ပုံတစ်ပုံ ပို့ပေးမလို့ ..."

အညိုက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဖုန်းကိုထုတ်ကာ ဘလူးတု ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က သူတို့ဝန်ထမ်းတွေကို ဟန်းဆက်အပါ ဖုန်းတစ်လုံးစီ ပေးထားပြီး လစဉ် အရစ်ကျ ပိုက်ဆံဖြတ်ယူတာမို့ ဝန်ထမ်းအားလုံးမှာ ဖုန်းတစ်လုံးစီတော့ ရှိနေပါသည်။

"ဟင်..."

ကျော်ကို ပို့သည့်ပုံကို လက်ခံပြီး သူပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

အညိုက ဖုန်းစခရင်မှာပေါ်နေသော ပုံကို စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လာပါသည်။

"တွေ့လား... ဟိုမမကြီး၊ မင်းပြန်သွားပြီး တော်တော်ကြာမှ အဲဒီကောင်
ရောက်လာတာ၊ ရုပ်ကတော့ အဖြောင့်၊ ဘော်ဒီကလည်း အမိုက်စား အ
ဟား..."

ထိုအမျိုးသမီးက ခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေပြီး ထိုလူငယ်က ခုတင်မှာ
တင်ပါးလွှဲ ထိုင်နေသောပုံ...။

"မင်း ဒီပုံကို ဘယ်လိုရလဲ"

"ဟီး ... ဟီး... ဘီယာဘူး မှာလို့ သွားပို့ရင်း အမှတ်တမဲ့ ဖုန်းနဲ့ ရိုက်
ယူလာတာ၊ မင်းကို ပြန်ပြချင်လို့၊ မင်းက အဲဒီအမျိုးသမီးကို ရိုးသားတယ်
ထင်နေလို့ ..."

"ကျွတ်... မင်းကွာ ဧည့်သည်အပေါ် ဒီလိုလုပ်စရာလား၊ ပေးစမ်းကွာ"

"ဟေ့ကောင် ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ငါ့ဖုန်း ပြန်ပေး..."

အညိုက ကျော်ကိုဖုန်းကို လုယူပြီး ဖုန်းထဲကပုံကို ဖျက်ပစ်လိုက်ပါသည်။
ကျော်ကို လက်ထဲ ဖုန်းပြန်ထည့်ပေးပြီး သူက အဝတ်လဲခန်းဘက်သို့
ထွက်လာခဲ့သည်။

အဝတ်လဲခန်းထဲက locker ထဲကို သူ့အိတ် ပစ်ထည့်ပြီး ယူနီဖောင်း လဲ
ဝတ်နေဆဲ...

"အညို ..."

"ဪ... အစ်ကို၊ မောနင်း၊ အစ်ကို ညက ညပိုင်း တာဝန်ကျတယ်
မဟုတ်လား၊ ပြန်တော့မလို့လား"

"အေ.... ပြန်တော့မလို့ပဲ"

အညိုက အင်္ကျီကို ကြယ်သီးတပ်လိုက်ရင်း ကိုအောင်ဇင့်ဘက်သို့ လှည့်
လိုက်သည်။

ကိုအောင်ဇင်က သူ့ကို အထုပ် ခပ်သေးသေးတစ်ထုပ် လှမ်းပေးရင်း..

"ရော့... အညို၊ ဒါ မင်းကို ပေးပေးဖို့ ဟိုအမျိုးသမီး ပေးခဲ့တာ"

"ဟာ... ဘာလို့ ယူထားရတာလဲ အစ်ကိုရာ၊ သူနဲ့ကျွန်တော် ဘာမှမှ မ ဆိုင်တာ"

"ဖွင့်ကြည့်လေကွာ..."

သူ အထုပ်ကို ခပ်မြန်မြန် လှမ်းယူဖွင့်ကြည့်တော့ ထင်သည့်အတိုင်း ပိုက်ဆံငါးသိန်း ...

သူက ကိုအောင်ဇင် အထင်မှားမည်ကို စိုးထိတ်သွားကာ...

"အစ်ကို...ဒါ...ဒါ... ကျွန်တော် မသိဘူးနော်၊ သူနဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှမ ပတ်သက်ဘူးနော်"

"အေးပါကွာ... အညိုရာ၊ မင်းကို ငါယုံပါတယ်၊ သူကလည်း မှာခဲ့ပါတယ်၊ မင်းရိုးသားမှု အတွက် ပေးတာပါတဲ့၊ သူပြန်ရှာပြီး လိုက်ပေးလို့မှ မရတော့ တာ၊ ကိုယ်နဲ့ထိုက်လို့ပဲ သဘောထားပြီး ယူထားလိုက်ပါ၊ ကဲ ငါလည်း အိပ် ချင်ပြီကွ သွားတော့မယ်၊ မင်းပိုက်ဆံ မြန်မြန်သိမ်းလိုက်ဦး၊ ဟိုကောင် ကျော်ကို မြင်သွားရင် လျှာရှည်နေဦးမယ်၊ ဒီကောင်က နှုတ်ဖွာကဖွာနဲ့ ..."

ကိုအောင်ဇင်က သူ့ပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။

သူက ပိုက်ဆံထုပ်ကို သူ့ကျောပိုးအိတ်လေးထဲ ထည့်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းချမိသည်။

ကျော်ကို ရိုက်ခဲ့သည့် ပုံအတွက်တော့ သူ တကယ် စိတ်မကောင်းပါ။

သူမဟာ နာကြည်းချက် တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ဘဝမှာ အမှားအယွင်းတစ် ခုကို ပထမဦးဆုံး စလုပ်ခဲ့မိလေသလား။
